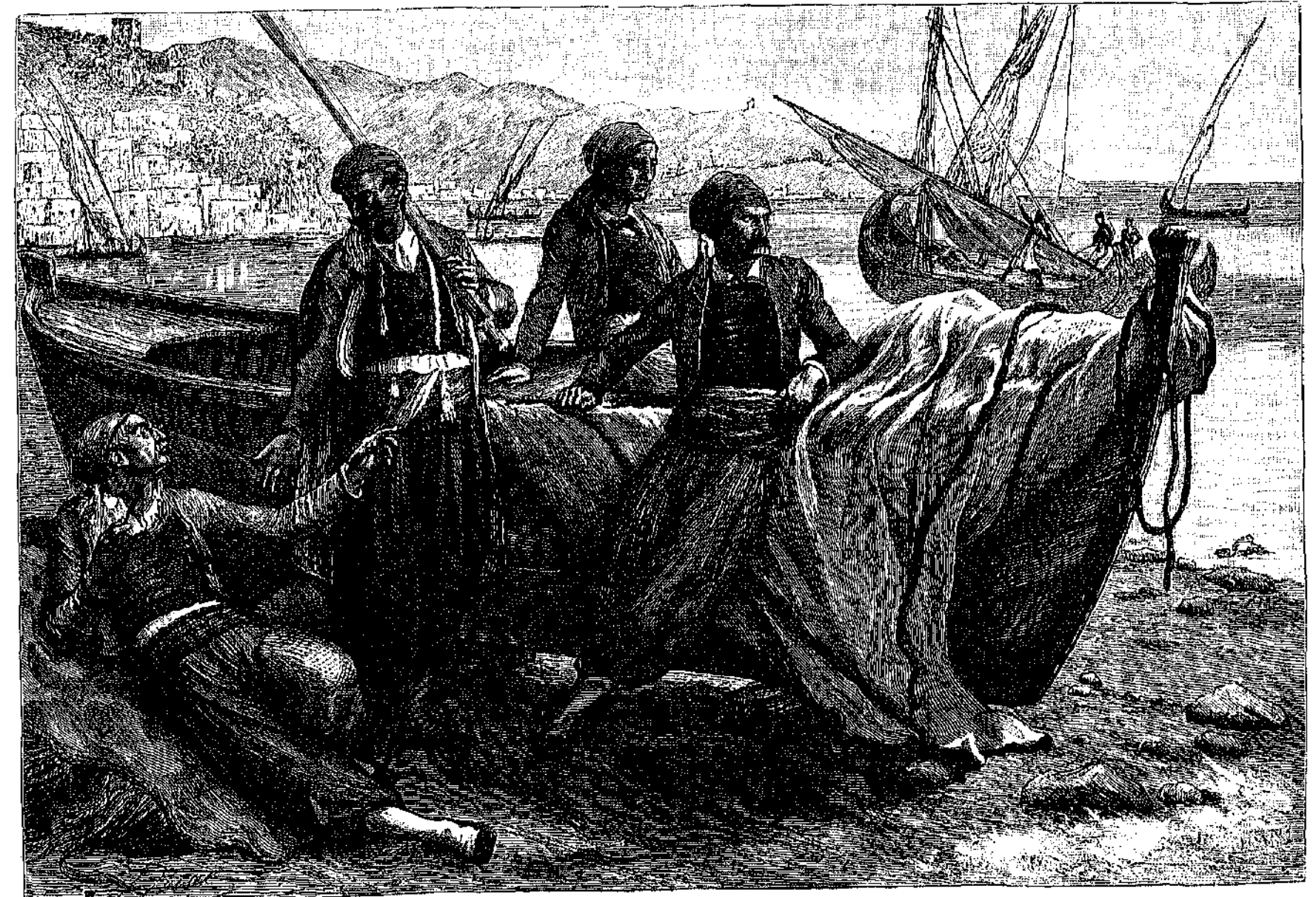

ΕΤΟΣ Δ'. Βασίλειον τῆ 1/13 καὶ 15/27 ἐξάστου μηνός. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 15/27 Σεπτεμβρίου 1884 Τιμὴ ἑξαετίας προπληρωσθῆναι εἰς χροῦδόν. ἡμέρ. 40. 1. ἀρ. 32. 1. ἀρ. 15. Αρ. 82

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΑΙ.

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΑ.

Οι Έλληνες ναύται. — Η εν Πέστη... Ο Πάρις... Ο Πάρις... Ο Πάρις...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΑΙ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 148).

ΝΑΥΤΑΙΝΑΥΤΟΝ — αὐτῶν αὐτῶν λέ-
Γνωρίζει τὴν ἰσχυρὰν μερίδα τοῦ
ἐλληνικοῦ ἕθους; Τίς δὲν ἴκουσιν περὶ τῶν ἀπο-
κέντρων ἄνδρων, οἵτινες δίκην δελφίνων
μισοῦσιν τὰς θαλάσσας ἐν ἕρπυλι καὶ ἐν χει-
μῶνι διὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν πλοιαρίων, μετα-
φέρουσι τὰ διάφορα τῶν Κυκλάδων προϊόντα,

Δημοσιεύονται ἄρα οὐκ ἔλαττον ἐπὶ τῆν
ναυτῶν εἰκόνα δέδοται, ὅτι πλείους ἔσονται
ἐπιχειροῦμεν τῶν ἀναγκαστῶν ἡμῶν, οὗτοι
ναῦται μὰς ἀγαπῶμεν ὅλοι, ὅλοι ἐκτιμῶμεν καὶ
ὕπολγυστάμεν. Ἀνθρωποὶ λιτοὶ καὶ ἀπλοῖκοι,
ἤδῃ ἀμέμπων, ἔθιμον πατροπαρόδου οἱ
Ἕλληνας ναῦται περιποιῶσι τιμὴν εἰς τὴν πα-
τρίδα ἄνθρωποι ἀργατικοὶ, κερδίζοντες ἐν ἰσχυρῶν
τοῦ προσώπου τῶν οὐκ ἐπιμετῶν ἀργασιῶν τὸν
ἀρτον αὐτῶν καὶ τῆς οἰκονομίας τῶν ἀγαθῶν
τὰ τέκνα τῶν καὶ εἰς προσκολλημένους εἰς τὴν
γῆν τῆς γεννησῶς τῶν. Ἀπέρχονται ἐνίοτε
μακρῶν, πρὸς γῶρας ἀποκέντρους, ὅπου καλεῖ
αὐτοὺς τὸ κινδυνώδες αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὅ
πῶτος τὸν στρέφεται διαρκῶς πρὸς τὸν θράγον
τῆς πατρίδος τῶν, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ἐπι-
πορεύεται ἐν ἀποτρέφῃ εἰς τὴν νῆσον τῶν
καὶ νὰ γευθῶν ἡμερῶν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύ-
σεως ἐν τῆ κλίμα τῆς οἰκονομίας τῶν. Γνω-
στοὶ εἶναι εἰς τὴν πλειοψηφίαν αἱ ἐπιπέτοι τῶν
Χριστιανῶν καὶ τοῦ Νέου Ἑτους, αἱ κατ' ἐξο-
χὴν οἰκονομικαὶ αὐταὶ ἐπιπέτοι, ὁ Ἕλληνας ναῦ-
ταὶ διαβαίνον κατὰ τὸν μακρὸν αὐτοῦ πλοῦν
πρὸ τῆς νῆσου τοῦ, ζητεῖ ἐν αὐτῇ σταθμὸν ἀνα-
παύσεως καὶ εὐδαιμονίας. Δι' αὐτῶν ὁ οὐρανὸς
τοῦ εἶναι ἡ προσκολλημένη τῆς ἐπιπέτου εὐτυ-
χίας πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐστραμμένη τὰ βλέμα-
τά του, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένοι οἱ πόθοι τοῦ.
Καὶ ἀφ' οὗ παρέλθουσιν αἱ ἐπιπέτοι, ἀφ' οὗ ἀγι-
αοῦται τὰ ἔθνη, ἐπιθαίνει πάλιν τοῦ πλοῦν
τοῦ καὶ ἀπογαίρεται τὴν νῆσον τοῦ με ἀφθαλ-
μοῦς ὕψους, καὶ ἐν κατασκευῇ προσουχῇ
ζητεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, νὰ ἴδῃ πάλιν
τὴν περιληφθεὶν ἀκτὴν καὶ νὰ ἀνακαλιθεῖ
ἡμῶν καὶ οὐρανὸν τὴν αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα.

Ὅποιοι δὲ ἀνεστῆσαν οἱ ἀπλοῖκοι οὗτοι
ναῦται ἐν ἡμέραις κρίσεως τῆς πατρίδος, ἐν
ἡμέραις ἀγῶνων καὶ κινδύνων — περὶ τοῦ τοῦ
ἀναφέρει ἡ ιστορία, περὶ τοῦ τοῦ γεγονοῦ τῆ
φωγῆ ὀμιλοῦσαν οἱ θράγοι, οἱ κόλποι, οἱ ὄρμη,
οἱ πορθοί, καὶ αὐτὰ τὰ κύματα, οἵτινες ὑπῆρξαν
μέγερτες ἀφύετοι τῆς γενναίότητος καὶ ἀνα-
παρήσεως αὐτῶν!*)

*) Τὸ προσεχὲς τεύχος τοῦ ἑσπερίου θὰ περι-
εῖχῃ ἐν ἐκτῶν παραγράφοι τὴν εἰκόνα τοῦ Καν-
αρί, τοῦ δευτέρου τοσούτου τοῦ ἐλληνικοῦ ναυτικῶν,
ἐν νεανίῃ ἡλικίᾳ.

Δοκεῖται προσέχεται. Πολωνίαν ἀείψω (τίλος). — Τὰ μεταλλικά ἔδατα τοῦ Karlsruhe. — Βελιγομαρία. — Διάφορα. — Αἰθῆρα καὶ Λύπη.

ΡΙΚΟΝΕΣ.

Ἕλληνας ναῦται. — Ἐπιτακτικὸν Geibel. — Τὸ ἀκριβέστατον τῆς Λεκκῆδος. — Ἡ ὄρα τῆς φώτης. — Τὸ ἐπίκαιρον γράμμα τῆς Ἰταλίας. — Θέα ἐν Karlsruhe.

Η ΕΝ ΠΕΣΤΗ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΩΣΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ. Γύτου.

(Συνέχεια.)

Ὡς ἐν Βουδαπέστῃ ἄποικοι ὁμογενεῖς Μα-
καδόνας, Ὁρῆας καὶ Θεσσαλοὶ τὸ πλει-
στον, κατ' ἀρχὰς ἐπιβλήθησαν ὑπάρχον-
τες, συνεκκλησιάζοντο εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν
ὁμοδόξων Σέρβων*) Ἱερὰν Ἐκκλησίαν, μέχρι
τοῦ νῦν ἐν Βουδα καὶ ἐν Πέστῃ ὑπάρχουσαν,
καὶ ἐν ἣ τότε ἐτελείτο ἡ θεία λατουργία ἐλ-
ληνιστῶ καὶ αὐθωνιστῶ. Ἀλλ' ἐπειτα εἰς τοὺς
μέσας τὰυτὰς χρόνους πολυπόνηται καὶ εὐποροῦν
γενόμενοι οἱ ἡμέτεροι, ἀπεφασίσαν τὸ 1784
ἀκριβῶς πρὸ ἐνός αἰῶνος, ὅπως τῆ ἐπιπέτου αὐτῶν
μόνον οἰκοδομηθῆ ἐν Πέστῃ Ἐκκλησίᾳ ἰσχυρῶ
δοξῶς Ἐκκλησίᾳ ἐφ' ἣ τριακονταί ἑκατόν ἐλ-
ληνας οἰκονομίσανται, ἐν αἷς αἱ πρόγονοι καὶ
προσπαύου φαίνονται οἱ ἀδελφοὶ Γ. Σκαλλῆ-
ριος, Γ. Βικῆλας, Ο. Ῥάλλης, Θ. Δούκας,

*) Οἱ νῦν ἐν τῇ Ὀυγγρικῇ βασιλείᾳ κατοικοῦντες
ὁρθόδοξοι Σέρβοι ὑπολογίζονται εἰς 1,100,000 ψυχῶν.
Οἱ πρόγονοι αὐτῶν 40,000 οἰκονομίσαντες 400,000 ψυχῶν,
ἔγινον ἐπὶ καραλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰακώβου Ἀρ-
σένιον Ἰακώβητες καὶ τὸν βοσβόλον Ἰωάννην Μονα-
στὴρην, μετὰ ἐπὶ ἐπιστάσιν καὶ συμπαντος τοῦ
Ἱεροῦ κλήρου, μετέστησαν πανταίᾳ ἐνταῦθα ὡς πρό-
σφυγες ἀπὸ τῶν Σερβικῶν ἐπαρχιῶν τὸ 1690—1693, ὅτε
ἔπαυσαν νὰ ἐκκαταλείψωσαν παντὶ μὲν τὸ πᾶν
ἐξουσιᾶς, ἀφ' οὗ ἀπὸ τῆς 8 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς
9 Ὀκτωβρίου τοῦ 1690 ὁ μέγας βεγάβος Μουσταφῆς
Κιοπροβί ἐνέταξε κατὰ κράτος καὶ ἀπέρριψε πέραν
τοῦ Δουναβίου καὶ τοῦ Σάβα ποταμοῦ, τὰ ἐν ἱερίῃς καὶ
ἐν Πέστῃ εἰσελάσαντα πρὸς τρεῖς εἰς τὴν καλαίαν
Σερβίαν, Βουσίαν καὶ Ἐρζεγοβίνην Ἀδριατικὰ καὶ Ὀυγ-
γρικὰ στρατεύματα, καὶ διὰ νίκης περὶ ἀποδοῦ ἐκτί-
κοντες ἐκ νέου τὸ Περὶ τὴν Νισσαν, τὴν Σαμῆνριαν
καὶ τὸ Βελιγράδιον, καὶ ἐπιστρέψαντες τὸς Σερβικὰς
ταύτας ἐπαρχίας καὶ πόλεις, αἵτινες πρὸ 300 ἔτη
ἐκαυτῶν ὑπέκειντο ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν,
ἀφ' ἧς ἡμέρας εἰς τὴν μάχην τοῦ Κοσσυφοπέδου κα-
τελήθη ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐθνικὴ
τῶν Σέρβων ἀνελευθερία.

Ὁ Ἀντικαθήμενος τῆς Ἀδριατικῆς Λεκκῆδος ὁ Π-
ἀντικαθήμενος τῆς Ἀδριατικῆς Λεκκῆδος ὁ Π-
ἀντικαθήμενος τῆς Ἀδριατικῆς Λεκκῆδος ὁ Π-
ἀντικαθήμενος τῆς Ἀδριατικῆς Λεκκῆδος ὁ Π-
ἀντικαθήμενος τῆς Ἀδριατικῆς Λεκκῆδος ὁ Π-
ἀντικαθήμενος τῆς Ἀδριατικῆς Λεκκῆδος ὁ Π-

Ν. Μουρούζης, Ν. Ἀργεντής, Ἰω. Χαρίσης,
Κ. Μουζόνης, Στ. Μάνος, Ἄντ. Σκαρλάτος,
Γ. Ἀγοραστός, Δ. Μαλῆκης, Ἰω. Ἀρναούλης,
Δ. Βασιλάκης, Π. Τερζής, ἐκ Κοζάνης, Στατιστής
Σερβῶν, Θεσσαλονικίης, Λαρίσης, Βιτωλίου,
Βοσκοπόλεως καὶ Κωνσταντινουπόλεως ὁμο-
γενεῖς, ὑπογράφαντες ἐπέδωκαν ἀναφορὰν, μέχρι
τοῦδε σωζομένην, πρὸς τὸν τότε ἀντιβασιλεῦ τῆς
Ὀυγγαρίας Ἰωσήφ Παλατινόν, αὐτοῦ βασιλέως,
αὐτοκράτορος τῆς Ἀδριατικῆς Φραγκίας τοῦ Α',
ἐκατοῦ μὲν δι' αὐτῆς τὴν βασιλικὴν ἀδείαν,
πρὸς οἰκοδομὴν ἐν Πέστῃ Ἐκκλησιαστικῆς ὁρθόδοξου
Ἐκκλησίας, ἐπισυνάπτοντες τὸ σκεῦδιον καὶ τὸν
προϋπολογισμὸν αὐτῆς, καὶ δηλοῦντες κατὰ
χρόνους, κατὰ προηγουμένην ἀπαιτίσιν τοῦ ὑπ-
αρχεῖου τῆς πόλεως, ἐπὶ τὸ πρὸς οἰκοδομὴν
χρηματικὸν ποσὸν ἔχουσαν ἔτη 750,000 φλορίων
καὶ ἐπαρκῶς, φλορίων αὐστριακῶν 50 χιλιάδας.

Εἰς τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους αἱ Ὀυγγρικοὶ
καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ὑποθέσεις τῶν ἐν Ἀδριατῆ
καὶ Ὀυγγαρίας ὁρθόδοξων, προνομιούχων ἔντων,
ἐθεωροῦντο καὶ ἀπερριπτόντο ὡς αἰσχροὶ ὑπὸ τοῦ
αὐτοκράτορος. Διὸ, τὸ ἐν Βουδα τότε ἐβρέθον

τε. Καὶ ἐν ταῖς ταῦτες, οἱ προνομιούχοι Σέρ-
βοι ὑπὸ τὴν καιορατορικὴν αἰχὴν ἀνελευθεροῦντες,
ἐθελόμαρτον πάντοτε καὶ προκάλυπτον εἰς τὴν ἐξέτη
ταύτην γῆν, ἣν οἱ πατέρες αὐτῶν ὡς ἐκλήθησαν εἰς τὰ
μέρη ἐκείνη μάλιστα τῆς Ὀυγγαρίας, ἄντι κατελήθη
διὰ πτυχῆς οἱ Ὀθωμανοὶ τῆ 1697, ἀφῆσαν μόνον τὸ
ὑπόμνημα τῆς ἐν Ὀυγγαρίας ἐκκοινωνηστικῆς
κυριαρχίας τῶν πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τὰ πρὸς τὸ
φροῦνον τῆς Βουδαῖς μετὰ ἄλλ' ὡσαύτων τέμνοντες
Κιοῦδ κατὰ καλούμενον, ἐν ἣ ὑπάρχει τάφος ἁγίου
Δαβίδου, ἐνδοξοῦ περὶ τῶν, ὡς λέγουσι, κατὰ τὴν
ἄνοιαν τοῦ φρουρίου ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, τάφος λαμ-
προτάτατος ὑπὸ ἐνός μόνου ἡμίση μὲχρι τῆς ἐξ-
ἡμέρας ἐπιμελούμενος καὶ διακοσμούμενος ἐν τῶν
πρὸς Ὀθωμανοὶ Ἱερὸν ταῦτον τάφον προνομιούχοι οἱ ἐν
Βουδαπέστῃ διερχόμενοι ἐπίσκοποι Ὀθωμανοί, ἐν οἵ
πρὸ ἐκατοστοῦ ἐκατῶ καὶ ὅ ἐξ Εβρώτης διὰ τοῦ ἀνομι-
ώτους ἐπιετράφον, ἀγαθὸς ἐκεῖνος Σουλτάνος τῆς Τουρ-
κίας Ἀΐζι!

Ἐκ δὲ τοῦ αὐτογράφου protectional-διπλοῦ τοῦ
αὐτοκράτορος Λεοπόλδου πρὸς τὸν μακαριώτατον ἀρ-
χιεπίσκοπον Ἰακώβου καὶ πόλεως Σερβίας Ἀρσένιον, ἀν-
τιγράφον χάριν ἱστορικῆς περιεργίας παρρηθῶν
πρὸ κληρονομικῶν διακρινόμενων διαλαμβάνουσαν, καὶ
ἐν ἣ ὁ πρόσφορ ὁρμητικῶς φαίνεται περιβεβλη-
μένος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἐκκλησιαστικῆν καὶ πολι-
τικὴν ἐξουσίαν, αὐτὴν ταύτην, ἣν βεβαίως, εἰς τοὺς
παρὰ τῶν ἐνδόξων Σουλτάνων τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως. Ἐφ' ἣ καὶ οἱ Ὀυγγροὶ ἐκκοινωνήσαντες καλοῦν
αὐτὸν Βικῆλας τῶν ἐν Ὀυγγαρῆ Σέρβων, παραβέ-
λοντες πρὸς τὸν τότε Βασιλέα τὸν Μαυροβούνου, τὸν
ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν ἀρχοντα. "Insuper ammi-
nis et in eo, ἐντέλλεται ὁ αὐτοκράτωρ, quod si ex
hinc graeci ritus sive consolatioem prolium et con-
sanguineorum, aliquid decedat, ex tunc talis omnis
substantia in archiepiscopatum et ecclesiam, non esset,
si archiepiscopus et episcopus quiescent moriantur, tunc
etiam omnis substantia in archiepiscopatum devolvetur.
Denique, ut omnes ab archiepiscopo, tanquam
capite suo ecclesiastico, tam in spiritualibus quam
saecularibus dependant, elementis-
sime volumus et iubemus." (Die Serben in
Ungarn. Von Dr. H. Schwickke. Budapest 1879.)

Ἰστορικῆς τῆς Γερμανίας συγχρότως πρὸς ταῦτα γράφει:
"Dem es Hogen Documente vor, welche beweisen, dass
sowohl der Kaiser wie auch die obersten Behoerden
(der Hofkriegsrath, die ungarische Hofkanzlei) in
allen Angelegenheiten der Serben den Pa-
triarchen Oskanovic als den Vorsteher und
Leiter seines Volkes betrachteten. (Die Ge-
schichte der Serben. Thm. A.)

Βασιλικῶν Ὀυγγρικῶν τοποτηρητικῶν συμ-
βουλοῦν (Consilium regium locumtenentialis
Hungaricum) ἐπέχον τὸν τόπον τοῦ σημερινῶ ἐκ-
κλησιαστικοῦ ὑποργεῖου, διὰ τὸ παρὰ πό-
δας ἐπιστάσιον ἐγγράφου πρὸς τὸν σεβασμιώτατον
ἐπίσκοπον τῆς Βουδαῖς Στέφανον Στρατιμύροβιτς,
ἀναγγέλει αὐτῷ, ἐπὶ ἣ Ἀδούτ ἀγνοοῦντα Μετα-
σιωτῆς ὁ αὐτοκράτωρ (S. Majestati Sacratissimae)
ἀπεδέξατο εὐμενῶς (benigno) τὴν πρὸς
οἰκοδομὴν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκκλησίας αἴτησιν τῶν
ἐν Πέστῃ Ἐκκλησιῶν ὁρθόδοξων, ecclesiae graeci
ritus non unitorum Pestiensium graecorum,
ἀλλ' ἀκριβῶς, κατὰ τὸ διὰ τοῦ ὑπογράφου τοῦ
πολεως ὑποβληθέν σκεῦδιον, καὶ τὸν προϋπολο-
γισμὸν τῆς οἰκοδομῆς· ἐφ' ἣ καὶ τὸ ὑπογράφου
διατήρησιν ἀμείνων παρὰ τὸ βασιλικὸν συμβου-
λίον, ἵνα ἀναγγεῖται ταῦτα εἰς τὴν προμηθεύσαν
κοινότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, συνάμα δὲ καὶ πα-
ράσχῃ πᾶσαν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν ἀκριβῆ τῶν
ἐπιπέτου ἄλλῃ καὶ ἣ Ἀδούτ Σεβασμιώτατος
γνωστοποιεῖται ἰσοσώτως περὶ τούτου, παρὰ τοῦ
βασιλικῶ Ὀυγγρικῶ συμβουλίου διὰ τὰ περὶ ταῦτα.

Τοιαύτῃ ἣ καθ' ὅλου ἔννοια τοῦ ἐπισήμου
τοῦτο ἐγγράφου, λατινιστῶ γερμανιστῶ, κατὰ
τὴν ἐπιτακτικῶν τότε συνήθειαν, καὶ διακο-
θέντος εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς ἐπιπέτου Ἐκκλησιαστικῆς
κοινότητος, ἣ καὶ καταγεγραμμένη ἡμερῶν ἐν τῇ
Ἑσπερίῃ, γάρ τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ἀδείας.

Illustrissime ac reverendissime Domino
episcopo nobis observandissime!
In ordine ad submissum per civicum Ma-
gistratum pestiensem planum, et sumtum
profectum erigendam ecclesiam graeci ritus
non unitorum pestiensium, benigne visum
est suae Majestati sacratissimae: stante eo,
quod posteriori etiam oblata praememora-
torum graecorum in ulteriori altissima suae
Majestati demisse exhibita Instantia speci-
ficata realia sint, adeoque fundus sufficiens
adsit, structurarum attackae ecclesiae in con-
formitate submissi plani ea cum cautela ad-
mittere, ut Magistratus civicus pestiensis om-
nem vigilantiam adhibeat, non sub specie spon-
taneorum oblatoium quoniam extorsiones
fiant, aut hinc indicatum schema sumptuum
quoquo modo excedatur. Quammodum
proinde in conformitate praesentatae benigne
resolutionis comminationem eo deservientium
actorum apud civicum Magistratum
pestiensem sine odorendae quoque desuper
praementionatae communitatis opportuna sub
hodierno disponatur, ita etiam consilium
istud locumtenentiale regium eandem praes-
entatae Dominationi vestrae hisce notam
reddidit.

Datum ex Consilio regio locumtenentiale
Hungarico Budae.

Die 22 Juni 1786 celebrata.

Praesiditulae Dominationis vestrae ad of-
ficium paratissimi.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἐν Βουδα βασιλικὸν Συμ-
βούλιον.

Comes Carolus Zichy, m. p. (ἰδίᾳ χειρ.).
Franciscus Herlez, m. p.
Carolus Mezner, m. p.

Illustrissimo Domino Graeci non uniti
ritus episcopo Budens. Stefano Stratimirovics.

Τῆς βασιλικῆς λατινῶν ἀδείας δοθείσης, καὶ
τοῦ καθολικοῦ πρωτοεγγράφου τῆς Ὀυγγαρίας εὐ-
δοκίαντος, ὡς φαίνεται ἐξ ἄλλου ἐπισήμου
ἐγγράφου τῆς αὐτῆς χρονολογίας, καταπέσει ὁ
θεμελιῶς λίθος ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας καὶ ὀρει-
τικῆς τῆς Βουδαῖς Ἐκκλησίας.

οἵτινες ὄχλησι τοῦ Δουναβίου ἐν τῇ αὐτοῦ ἀρχῇ
αὐτῆς μεγάλῃ καὶ νεοφύτῳ Μονῆς τῶν Ἱη-
σοῦτων, ἣν ἤρρασαν τότε οἱ ἡμέτεροι, ἀντὶ
30 χιλιάδων φλορίων, καὶ τὸ 1790 συνετε-
λέσθη τῆς ἐπιπέτου 110 χιλιάδων φράγκων ἡ νῦν
περικαλλῆς Ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-
τόκου καὶ ἐνεκρινίσθη τῆ 15 Ἀυγούστου τοῦ
αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ Δουναβίου Ἐπισκόπου Βουδαῖς,
Ἐκκλησιῶν τὸ γένος, μετὰ λαμπροτέους καὶ φα-
νώδους πανηγύρεως ἐβραβεύθη καὶ ἐστεροδόξου,
ὡς φαίνεται εἰς τὰ βιβλία τῆς κοινότητος. Παρὰ
δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ παραλλήλως τῇ προμη-
θεύσαν οἰκίᾳ (ἐν ἣ κατοικοῦσαν ἔπαλαι οἱ ἐκ-
κλησιαστικοὶ καὶ οὐρανοῦν αἱ σχολαί, ἣ βι-
βλιοθήκη, τὸ ἐπιτροπικὸν καὶ τὸ γραφεῖον τῆς
κοινότητος, καὶ μεγάλα ἱσχυρία ἀποθήκη, ἀπο-
φάσισαι ἐτήσιως τῇ ἐκκλησίᾳ χίλια φλορία
καιορατορικῶν) πρὸ τεσσαράκοντα ἔτη, ἐπὶ
ἡμερομηνίᾳ τῆ 15 Ἀυγούστου τοῦ
αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ Δουναβίου Ἐπισκόπου Βουδαῖς,
Ἐκκλησιῶν τὸ γένος, μετὰ λαμπροτέους καὶ φα-
νώδους πανηγύρεως ἐβραβεύθη καὶ ἐστεροδόξου,
ὡς φαίνεται εἰς τὰ βιβλία τῆς κοινότητος. Παρὰ
δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ παραλλήλως τῇ προμη-
θεύσαν οἰκίᾳ (ἐν ἣ κατοικοῦσαν ἔπαλαι οἱ ἐκ-
κλησιαστικοὶ καὶ οὐρανοῦν αἱ σχολαί, ἣ βι-
βλιοθήκη, τὸ ἐπιτροπικὸν καὶ τὸ γραφεῖον τῆς
κοινότητος, καὶ μεγάλα ἱσχυρία ἀποθήκη, ἀπο-
φάσισαι ἐτήσιως τῇ ἐκκλησίᾳ χίλια φλορία
καιορατορικῶν) πρὸ τεσσαράκοντα ἔτη, ἐπὶ
ἡμερομηνίᾳ τῆ 15 Ἀυγούστου τοῦ
αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ Δουναβίου Ἐπισκόπου Βουδαῖς,

Ἐκκλησιῶν τὸ γένος, μετὰ λαμπροτέους καὶ φα-
νώδους πανηγύρεως ἐβραβεύθη καὶ ἐστεροδόξου,
ὡς φαίνεται εἰς τὰ βιβλία τῆς κοινότητος. Παρὰ
δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ παραλλήλως τῇ προμη-
θεύσαν οἰκίᾳ (ἐν ἣ κατοικοῦσαν ἔπαλαι οἱ ἐκ-
κλησιαστικοὶ καὶ οὐρανοῦν αἱ σχολαί, ἣ βι-
βλιοθήκη, τὸ ἐπιτροπικὸν καὶ τὸ γραφεῖον τῆς
κοινότητος, καὶ μεγάλα ἱσχυρία ἀποθήκη, ἀπο-
φάσισαι ἐτήσιως τῇ ἐκκλησίᾳ χίλια φλορία
καιορατορικῶν) πρὸ τεσσαράκοντα ἔτη, ἐπὶ
ἡμερομηνίᾳ τῆ 15 Ἀυγούστου τοῦ
αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ Δουναβίου Ἐπισκόπου Βουδαῖς,

Ἦ ἐν Πέστῃ ἡμετέρα κοινότης καὶ Ἐκκλη-
σία ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς διατηρεῖται ἄχρι
τοῦ νῦν ἀμείνων σκευῶν, καὶ ἐξ ὄλων
μὲν ἀλλ' ἐκλεκτῶν καὶ διακεκολλημένων Ἐκκλησιαστικῶν
οἰκονομῶν ἀποτελουμένη, ἔχει ἐπαρκῶς τὰς
προσόδους, ὅφ' ὧν συντηροῦνται τὸ προσωπικὸν
τῶν ἐκκλησιαστικῶν, αἱ σχολαί, τὸ νοσοκομεῖον καὶ
ἡ γυμνασίον τῆς κοινότητος καὶ ὁ χορὸς τῆς
εὐχαριστίας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, συγκαί-
μενος ἐν δίδεκα καλλιφώνων ἀνδρῶν τε καὶ
γυναικῶν, ἀδείᾳ τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Ἐπι-
σκόπου Βουδαῖς Ἀρσένιου Στοιχοῦτες· ὁ ἐκκλη-
σιαστικὸς ὅλος χορὸς, ἐπὶ ἐτήσιον μισθὸν 4000 φρ-
φάλλων καθ' ἑκάστην κομιανὴν καὶ εἰς πάσας
τὰς δεσποτικὰς καὶ θεομητορικὰς ἑορτάς, ἵσταται
ἐπὶ ἐξώστου ἐν τῇ μέσῃ τοῦ γυναικίου εὐρι-
σκομένου, ὅστις περιστεφόμενος ὑπὸ κερυσαυ-
μένον ἑλάνον ἀναλήψων καὶ λαμπρῶν ἁγίων
εἰκόνων, κατεσκευασθῆ τὸ 1789 καὶ φέρει εἰς
μνημόσυνον τοῦ δαπανήσαντος τὴν τε χρονολο-
γίαν καὶ τὴν ἀνάλοθον ἐπιγραφὴν "τοῦ ἀρ-
θροῦ τοῦδε τὸ ἐπιπέτου ἐχρυσώθη καὶ ἐξωρα-
φίσθη φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου
Νικολάου Βικῆλα Βερροισίου 1799".

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΙΡΑΙ ΑΝΑ-
ΠΥΤΕΣ ΑΥΤΗΣ.
Μελέτη Ν. Διβάρη, ἱατροῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἡ ΠΟΙΟΝ τὸ πρόγραμμα τῶν ἡμετέρων ἰδίας
παρθεναγωγείων, γνωστὸν τοῖς πάνσι, ἵνα
ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἀνάγκῃ νὰ λεπτολογησῶμεν
ἐπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐπίσης γνωστὸν ἐστὶ καὶ χωριώτερον
μαθῆμα ἀελάγης, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοῦς πρα-
κτικῆν λάμψην. Ὅποῖαν χάριν εὐρίσκατε εἰς

συμμοῦ) καταβάλλουσι πλείοτερας προσπάθειαι,
εἶναι ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ καὶ ὅσα ἢ καὶ πλείο-
τερα γλώσσα. Τὶ χρησιμοποιοῦν, ἐπιπέτου,
τὰ μαθήματα ταῦτα διὰ τὴν οἰκονομῶν οἰκονο-
μίαν; Εὐφραδέστατα μοι ἀπτήρως νοήμων αἱ
πρακτικῆς τῆς Κυρία, πρὸς ἣν ἀπήλθον τὴν
ἐπιπέτου. "Ἐν τῷ εἰμένῳ ἄρματι, μοι εἶπεν,
"εἰς τὸ νὰ πολυκαταβῶμεν τὸν ἐπιπέτου ἢ
"μᾶλλον τοὺς ψευδεραιτοὺς ἡμῶν" ἀφ' οὗ δὲ
"ὑπανδρῶμεν, διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν, ἐξ ἐξ-
"κολοῦμεν κατὰ οκεπώμαθα ἑκαστοῦ, ἂν
"δὲ σφραγιώμεν, εἰς οὐδέν."

Ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν ἐπὶ οὐκ ἄλλο ἐπὶ
οὐδὲν χρησιμοποιοῦν ταῦτα, ἀλλ' εἶναι καὶ κατα-
στροφικὰ ὅταν δὲν συμβαδίζουσι μετὰ τὴν ἐν γένει
ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δο-
νάσεων. Ὁ χορὸς εἶναι γυναικῶν ὕψους,
προσέεται χάριν καὶ εὐκινῆσαν εἰς τὸ σῶμα,
εἶναι φυσιολογία ἐν μέτρῳ καὶ ἀφίελπος καὶ
ἐυχάριτος. Ἡ μουσικὴ εἰς ἄλλο λεπτόν,
τὸ αἰσθημα, συγχεῖται θάλασσας, παρηγορεῖ ἐν τῷ
θλίψεαι, ἀνοψοῖ τὴν φωνασίαν καὶ αἰθεροποιεῖ,
ἀεὶ μοι ἐπιτραπῆ ἡ πόσις, ἀλλ' ὅταν ὄψουσι. Αἱ
δὲ γλώσσα καθιστοῦν αὐτῇ προσεῖτα ἐν πρω-
τότητι βιβλία, τῶν ὅποιον καὶ στερομέθη
ἡμεῖς καὶ ἡν ἡ χάρις καὶ τὸ ὕψος, κολλῶνται
δὲ καὶ ἡ ἐνοση, παραπροφύονται ἐν τῇ μετα-
φράσει. Ἀπαντα ταῦτα ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶναι
ἐκ τῶν ἀνα

την γυναίκα αυτήν, ήτις τρομάζει διά την πτήσιν χρυσάλλιδος, παραστέται εις τον θρόνον του παιζοντος φύλλου και φρίσσει εις την θέαν θαυμάσιον ή δάκρυον ενόσιον; Όποια θέληγηρα εύρισκατε εις έκείνην, ήτις κρύπτεται υπό την κλίνην ή πίπτει λειπόθυμος εις τον κρότον των θρονοντων, άγνωστα ότι ή φροντή ακουάσεται πολύ βραδυότερον της πτώσεως του κεραυνού;

Πλήν άνασχοπή ενεκα πρός τό άδικηθέν φύλον, οσδοασμού δέ πρός ήμάς αυτούς; άποστρέφωμεν τό έλέμημα από της είσερχούσας ταύτης είκόνας, άποσδέσωμεν τό υπόλοιπον αυτής και επανέλθωμεν εις την γυναίκα οίαν ή φύσις προώρισε και ή κοινωνία και ή νόμοι της πολιτείας όφείλου να πλάσσει, διά της πρός την πλήρη και έλευθέραν ανάπτυσιν άποστηρίξεισ; αυτής. Προσθετέον δέ μόνον, ότι άνατροφή ταύτη ή μόνον δέν άναπαύσκειται πρός τον προσημύον της γυναίκας, και άν υποταθή ούτος ή των οικιακών φροντίς, άλλα και πρός τό συμφέρον της κοινωνίας άπάδει και έγκληματική είναι. Απείδει πρός τό συμφέρον ήμῶν αυτό, διότι τό ήμισυ της άνθρωπότητος είναι καταδεδωκασμένον εις την άδράνειαν και την σφήν, και είναι έγκληματική, διότι ή γυνή δέν είναι μόνον κόρη και σύζυγος, άλλα και μήτηρ, θεμελιωτής δηλαδή και διδάσκαλος της κοινωνίας, ή δέ ύψηλή αυτή άποστολή τή επόβηλτι καθήκοντα, τό όποια δδόναντο να έπιτελέση δένονται; ή των ποπάνων την φροντίδα έχουσα γυνή, ή τροφή ή ή δούλη.

Η μήτηρ είναι ή πρώτη ήτις ήίπτει εις τάς άπαλάς των τέκνων καρδίας τό πρώτα της ήλικίας και του πρέποντος στοιχείου, τό όποια κατόπιν θέλουσι χρησιμοποιήσασιν ως θέσις βίου του μετά ταύτα αυτών βίου· είναι ή μόνη κατάλληλος να διαυθινή τά πρώτα αυτών ήμίματα εις της προόδου τάς τριβάσεις; μέχρι του γήρονος, καθ' όν θέλει παραδώσει σ'τά τοίς είδικοίς του πνεύματος καλλιστηγασίς όπως εκείθεν εξέλιθουσι χρηστοί, νοήμονες, ήργατικοι και άληθείς πολίται. Τοιούτου δ' όσον σπουδαίου τοσοούτων και δυσκόλου καθήκοντος υπό της μητρότητος επεβλημένον τή γυναίκα, άνάγκη ν' άναπτυχθή αυτή άκαρπάλωτος; όπως ο άνήρ, και ούτως, άλλ' ούτω και μόνον, έσεται ού μόνον διά την άνατροφήν των τέκνων αυτής και την εδδαμοσίαν του συζύγου και πατρός κατάλληλος, άλλα και πρός των οικιακών αυτών έργων την διαδουσίαν, άν ήναι άνάγκη. Η δέ σύμμετρος και κανονική και πλήρης ανάπτυξις αυτής μακράν του ν' άποστή αυτήν — ής οί τάναντία φρονούστας διαταίνονται — από των οικιακών έργων, τούναντίον την προακολληή ής πάν ήτι συνταίνεται πρός την πρόσδον και την εδδαμοσίαν του μικρού αυτής βασίλειου, του οίκου, και της κοινωνίας συμπίσσης, έν ή ή επικολληότης και ή πλημμελής άνατροφή βερμαίνουσαι την φαντασίαν της γυναίκας άπομακρόνουσαι αυτήν από του πρέποντος και ήίπτουσαι εις τό θάραλλον των παθῶν. Καθισταμένη δέ ούτω δυστυχής καταστρέφει, δηλητηριάζει και φονεύει την ευήμερίαν και την εδδαμοσίαν ήμῶν τε και των τέκνων ήμῶν. "Σπούδαζε, φίλον θυγάτριον, να κατασταθής θμοία γυναίκα, ήν εκήκει ο Σολομών σπούδαζε, άν έρωτή τις ως εκείνος — γυναίκα άνδραίον εις εύρήσει — να τή άποκρίνωσται οί γνωρίζοντες σε, την εξ' Αδρου Εδαυλίαν, έγραψαν ο Κοραής προς την Εδαυθίαν Καίρη, μίαν των λογίων της εποχής του γυναικῶν."

Η λοιπόν κλεισθαιμεν τάς αύλας των παρθεναγωγείων ήμῶν και άφήσωμεν την γυναίκα έν τή φυσική αυτής καταστάσει, όπως τούλάχιστον έχωμεν γυναίκας ύπηρετικές μόν και

άμαθείς, άλλα κατά τό πλείστον έναρτέον; φύσει, προσκακομημένας διά του ενούτικου πρός τά τέκνα και διά του φόβου πρός τους συζύγους, οσδομένας τό θετον και άγαπώσας την πατρίδα εκ της παραδόσεως, ουνηθείας ή του παραδειγματος, όποια ήσαν αί γεννήσασαι τους ήρωας ήμῶν κατά την παρελθούσαν γενεάν και ούχι άθύρματα και γελοιογραφίας; όποιας έχωμεν ήμερον; ή άνοιξωμεν αυτάς διυρόλλους όπως διά τους άνδρας ούτω και διά της γυναίκας, και μή άμφιβάλλωμεν ότι μετ' ού πολυ ήλόμεν ήδει την γυναίκα τοιαύτην, όποίαν οί πρόγονοι ήμῶν συνίλαθον μόν έν τή φαντασίη αυτών, άλλ' ήν δυστυχώς ούδ' αύται ήβήθησαν να πραγματοποιήσασιν, και της όποιας ένθουσιώδη ακαιραφήματα ήρχισαν να παρουσιάζη ο άμερικανικός κόσμος, όπως πρώτος παραδέχθη και έφάρμοσε τό σύστημα της έν' ίτη πρός τον άνδρα μοίρα άναπτέσεως της γυναίκας.

ΤΕΛΟΣ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΙΒΕΛ ΩΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ.

Υπό του καθηγητού Αύτ. ΒΟΛΤΖ.*

(Μετά είκόνας, όρα σελ. 149.)

Ό ήτο ο πρό μικρού αποθανόν ποιητής ΓΕΙΒΕΛ τοίς Γερμανοίς, πῶς έν μέσῳ των κρίσεων και μέσῳ συμβάντων καθούτατις πνευματικῆς και πολιτικῆς σημασίας υπήρξαν ού μόνον ποιητής; άλλα και προφήτης και φιλόσοφος — περί τούτου ένταυθα δέν θά γείνη λόγος. Άπας ο τύπος πάσης άποχρώσεως έν Γερμανίη εξήμνησε δένοντες τον μεταστάνα ποιητήν, και ήμεις παραπέμπομεν τον άναγνώστην εις τό έρθρον του φίλου αυτου Γ. JENSEN (έν τή Γενική Έφημερίδι αρ. 128, 129) και εις τον ύραιον λόγον του Γ. SCHMIDT, τον άκφωνηθέντα κατά τό μηνημόσον αυτόν περί τά τέλη του Μαΐου του ένεστώτους έτους.

Ημεις ένταυθα θέλωμεν παραστήσει τον ποιητήν ως Φιλέλληνα, ήμεις θέλωμεν έν όλίγοις να αναφέρωμεν, όποια λισθήματα ανέπτυξεν ως φιλέλληνα και πόσον ήγάπητος την κλασικήν χώραν, ύπερ ής υπό τοσοούτον ένεπένεστο ένθουσιασμοῦ. Γνωστόν είναι ότι ο ΓΕΙΒΕΛ νεώτατος την ήλικίαν έσχε την τύχην να διαμείνη επί έτη έν Ελλάδι (από του έτους 1839). Ίδού πῶς αυτός ένθουσιώδην διηγείται την άναχώρησίν του εις την Ελλάδα. "Εμπρός λοιπόν, πρός την χώραν, πρός την όποιαν οί διακαής με ήθεσι πόθος! Πλήρης έλπίδων άνοίγει τά ίστια ως "τολμηρός Αργοναύτης, και πλεύει πρός τάς θαυσασίας εκείνας άκτάς, πρός τάς όποιας τά "ένειρά μου με άδήγησαν πολλάκις. Η άγάπη μου πρός την Γερμανίαν, την πατρίδα μου, "έστω μοι τό χρυσοβαλλον δέρας. Ω άστέρεις, "φωτισάτέ με εδουος; ώ θάλασσα, φανού εδ- "μενης και λεία, και φέρε επί των πορφυρών "κυμάτων σου ύπερηφάνως τό πλοΐον. Πνεύσον "γλυκά, ζέφυρε, πνεύσον πεποτισμένους διά της "εδουδίας του Ιασιμίου" και σό, φίλε δελφίν, "περίελα τό σκάφος, οίανός καλός. Σὺ δέ, ώ

*) Διότι δημοσιεύσαν την παρῶσαν διατριβήν του καθηγητού κ. Α. Βολτζ, τοσούτη μάλλον, όδεν είναι εξήμνησις φιλέλληρος παρά έτερος είσις άρραφούς φιλέλληρος.

"καθαρή ούρανύ, του όποιου ο ήθλος είναι αιώ- "νιος κανούς, χύσα επί των γευλέων μου χρ- "σῶς μεληριόλας, ένα τό άσμά μου ποτέ μεν "ήχηση ως έπικον κλαγγή, ποτέ δέ ψάσθη ως "ήχος; αλλού τά ότα της νεήνδος, και δός μοι "δύναμιν πρός τό δυσχερέστερον των έργων, "πρός την όξση, ήτις είναι τό ύψιστον τέρας, "πρός τό όποιον άτενίζαι ο ποιητής."

Δι' άμνητήτων στίχων περιγράφει τον πλοῦν του (Νόξ έν τή Αρχιπαλάτῃ, IV, 80), ού άνεκαίλει τάς περιπέτειας μετά παρέλευσιν πολλῶν έτών· με πόσον αισθημα ώμως τότε την θρουν "να φραγή άξιος τοιαύτης εύτυχίας, και ν' άγα- "μισή δι' βίου του θίου του ύπερ του καλοῦ "και ύραίου, ύπερ της τέχνης, να μείνη πάν- "τοτε πιστός και άληθής αυτής λάτρης, ως τον "εδείξαν οί Έλληνας. . .

Αί πρώτοι έντοπίσεις του έν Ελλάδι υπήρξαν κατακλητικαί: "Η καρδία μου θλίβεται, "λέγει έν τή Ακροπόλει των Αθηνῶν (I, 95) "δταν έλέπω τοσαύτα τόγος, πῶς ένταυθα υπέ- "κυψε τό φιλελευθερώτατον των ένθων! . . . Νῦν "μόλις άναγνωρίζω την αίσαν σου, ώ άρχαίε, "άφ' εδου πατώ τό ήγασμένον τουτο έδαφος. "ζώστας θαδίζετε πλησίον μου, μορφάι προ- "φιλεί!"

Έν τοίς "Διστίχοις εξ' Ελλάδος" (II, 105 και έξης) εκθέτει πῶς έμελέτα, πῶς ήγάπα τους άρχαίους, και πῶς καθήμενος ποιε έν Νέξην παρά την θάλασσαν καταλήφθη υπό του πόθου να μείνη διαρκῶς έν Ελλάδι, "υπό την κυανήν "οδρανίαν ακηγήν, έχων πλησίον του γυναίκα έν "της φύλης ταύτης της Ισθίου, ήτις να πλέκη "έρωτος λάμριν έν ταίς ήμέραις και ταίς νυξί "μου· ώ! τότε θά ήμην και ήνω εύθυμος; και "σούφς ως οί άρχαίοι!" (II, 16).

Ταῦτα ήτο έννοιαν δεδωκίαι, άλλ' άποδεικνύει πόσον προσοχή ήτο τή καρδίη του ή Ελλάς. "Λοκνος ήτο ο ποιητής έν τή εξήμνησι των Αθηνῶν, ως μαρτυρούσι πλείστα όσα των ποιημάτων του. "Αί Αθήναι — Χαίριν έν Αθήναις — Έαρ έν Αθήναις, ένθα περιγράφει μετά ένθουσιασμοῦ τάς ύραιας έαρνῶς νύκτας της Αττικῆς. Και αί έλληναί νύκτοι ειλκων ού- τόν, και άφιέρωσε ποιήματα εις την Κέρκυραν, την Ίθάκην, την Λέσβον, την Νάξον, την Σαλαμίνα, την Κρήτην, την Δήλον, Χίον, Ύδραν, Άνδρον, Βήρον και ίδίως την νήσον Πάρον, έν τή θαυμασίη αυτου ποιήματι "Η κόρη της Πάρου". Πλείστοι έσοι ποιηταί εξήμνησαν την Ελλάδα, άλλα τό ποιήμα του ΓΕΙΒΕΛ, τό άρχίζον διά του στίχου:

"Οδύποτι, οδύποτι θά οί ληρακοήσται"

φαίνεται ότι προέρχεται εκ της καρδίας, φαίνε- δτι ένενεύσθη υπό αισθήματος άκραφηνούς άγά- πης πρός την χώραν εκείνην. "Οτι τό ποιήμα τουτο ήτο άπύχτης των αισθημάτων του, άπο- δεικνύουσι τά είκονιν ήμίματα, τά όποια επι- γράφονται "Αναμνήσεις; εξ' Ελλάδος;" και "Πρός τον Έλληνικόν λαόν", έργα μεταγενέ- στερα της έν Ελλάδι διαμονής του. Έν αυτοίς ή μία ποιητική είκών διαδέχεται την άλλην έν τή σκιά του έλαιωνος ακούει τους αλλούς των ποιμένων, άν τον ήχον παραβάλλει πρός τον ήχον του αλλου του Πανάς; εκσι θέπει τό ύραιον πρόσωπον του κοιμωμένου νέου ποιμένου; άλλοτε παρακολουθεϊ την ελαφράν λέμβον, ήν δδηγει ή νέα κόρη και αϊ εκέφεις του τον μεταφέρουσι μακράν, μακράν εις τάς εδδαίμονας νήσους. . . Νόξ έν τή άσεία — γαμήλιος συνο- νοδία — σκηνή χειμερινή — τρικυμία έν θαλάσση — πάντα εύρίσκουσι ήχῶ έν τή καρδίη του. Πρό του δράγου της Λευκάδος ανακαίει εις την μνήμη του την Σαφώ· έν τή άντρον

των Νυμφῶν παρά την Κηφι- αίαν ακούει τό ήσμα της άηδού- νος; από της Έλευσίνος έλέπει τον υπό της οελήνης φωτισέ- μανον κόλπον της Σαλαμίνας. "Χαίριν άναπαύεται υπό την "σκιάν της δάφνης, πλησίον των "άρχαίων ποιητών." Έξ βίου των άρχαίων ποιητών ο Σοφο- κλής τή ήτο ο προσφιλέστερος, "διότι ούδεις μοι πληροί την "φύχην τοσοῦτον, έσαν ού, έσχε "Σοφρόκλεις, ού, έστις διά της "πνοής των Μουσῶν κατανοήσις; "την φύλα των παθῶν, και την "άγιαν μετριότητα έξομνείς ως "ύψιστον των άγαθῶν."

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΙΒΕΛ.

Αί άναμνήσεις αυται της Έλ- λάδος έν παρακολουθούσι δι' βίου του θίου του· αυταί αυτην αυτην κινητικῶς εκφράζονται έν ταίς πρώτες τον συνοδοιπόρον του Έρ- νέστον Κοόρτιον άποθυνομένης επιστολαίς του. Μετά παρέλευ- σιν πολλῶν έτών, γέρων ήδη, έν- θυμείται τάς Αθήνας, την Πάρον, την Νάξον, "και τους καλούς "άνθρώπους, ού έννοήσαν εκεί;" ένθυμείται τάς εκδρομάς του εις τό ήρη της Αττικῆς, και ποθεί την χώραν των Έλλήνων, ως έπόθει αυτήν ή Ίριγένεια — "άναζητούσα αυτήν επί ήμέρας "δύας· ούά της ψυχῆς της". (Χαρμίων IV, 28).

Έκκλητήματα πράγματι ελέ- ποντες πόσον ο θαυμασμός της Έλλάδος επανείργησαν επί της φιλολογικῆς δραστηριότητος του ΓΕΙΒΕΛ. Οδ μόνον αϊ ποιήσεις αυτου άπαντιόουσι αυραν έλληνικήν, άλλα και αϊ ύποθέσεις αυτών μαρτυρούσι τά έλληνα πρώτότυπα· άρκεί ν' αναγνώση τις τά έξής ποιήματα· Καθαρά νύκτας — Άσμα της τύ-

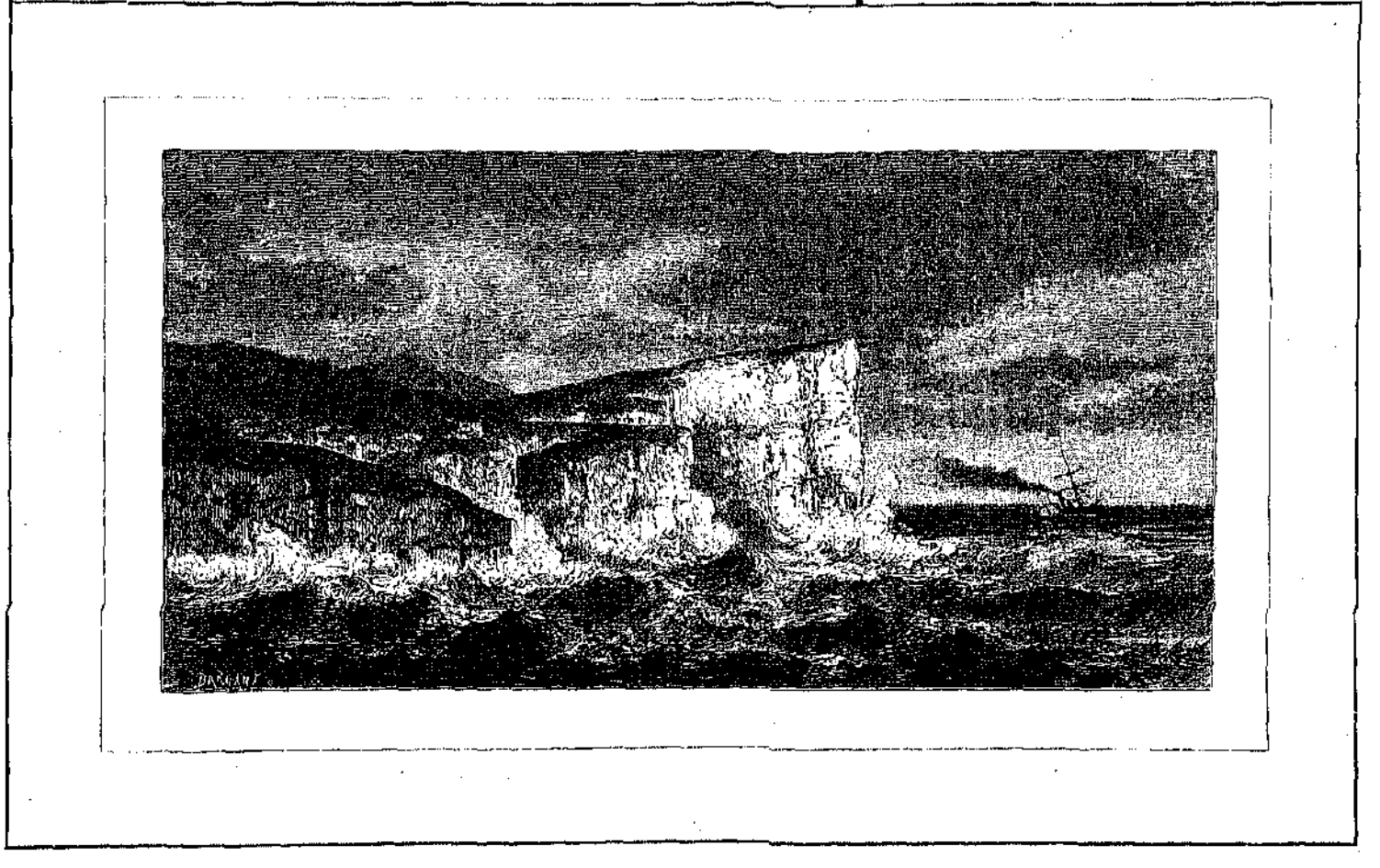
χης — Εις τον ύπνον — Τύχη του ποιητού — Ανάρωσις — Βίος έρωτος; και πρό πάντων ή Ναυσικαία — και Ό θάνατος του Περικλέους. Τά δύο τελευταία είναι άληθή άριστουργή- ματα.

Φυσικῶν ήτο τοιοούτος φιλέλληνα ποιητής να μη

περιοριθῆ εις τάς ίδίας αυτου έμ- πνεύσεις, άλλα να θελήση να μετα- φράση και τινα των καλλιτέρων προόντων της άρχαίας και της νε- ωτέρης έλληνικῆς φιλολογίας. Τά πέντε αυτου δημοτικά ήμίματα, ως και τό Άσμα της κόρης είναι μεταφρασμένα λίαν έπιτυχῶς και διατηρούσιν βίην αυτών την έλληνικήν χροιάν. Η Κλασική Λυθολογία του περιέχει 79 άρ- χαίον ποιημάτων τάς μεταφρά- σεις· μνείας άδια είναι ή "Οδῆ εις την Αφροδίτην" της Σαπ- φούς, έν η ούδέν τό θελασμένον, ούδέν τό ήμαρτημένον. Πάντα άπορρῶουσι αυτην από της ψυ- χῆς, όδεν εις αυτον ή έμ- πνευσις ήρχετο άνωθεν, και "εφαλεν ως ή άηδών, ήτις "βάλλει τό ήμα τό έαρως χά- "ριν έαυτῆς, έχουσα άκραστην "την νύκτα μόνον."

Ο ΓΕΙΒΕΛ όμως ειχεν άκρο- ατήν δλόκληρον, έθνος, 79 ούχι άμοιρον ποιητικῶ ένθουσι- ασμοῦ, τό όποιον άνοητούμαν εις τάς φραίας του άιούδου, ήκουσ μετά θρησκευτικῆς εύλαθείας τά ήμαί του, τό κλασικόν, τό άρμο- νικόν, τό μελοδιδάκ, ως ο φλοῦ- σος των θαλασίων κυμάτων.

Ότι τοιοῦτος ποιητής — ο ύπατος των ποιητών της Γερ- μανίας έν τοίς καθ' ήμας χρό- νοις — έμφορῶθη έν Ελλάδι, ήν και ένθέρμως ήγάπησε με- χρι τελευταίας άναπνοῆς, επί τούτην δικαίως πρέπει να σημөнηται ή Ελλάδα. Ας έγκό- ψωσιν οί Έλληνες εις την μελέτην των ποιημάτων αυτου· μεγάλως θέλει όφελήσει αὐ- τοῦς τουτο. Ένταυθα παύομεν του λόγου, άνα- γράφοντας την τελευταίαν στροφην του ποιή-

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

ματός του "Είς καλλιτέχνην", ήτις δύναται να εφαρμοσθή και εις την "Ελλάδα".
 "Χαίρε! Η χαρμόσσα ειδική σου μοί μένει, έντεταυμένη εις τους μυχούς της καρδιάς μου!" ΟΙ ένθυμοι και οι τόν φίλοι, έν τοσούτοις κατέστραψαν εύτυχή!"*)

*) Εν Φριβούργη κατ' Αύγουστον 1884.

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

(Μετά εικόνας, ύψ. σελ. 149.)

ΑΠΟ θαρρά προς μεταμόρφωσιν εις άπόστατον θεαματώδη περίου θαλασσίον μύθον έκτείνεται προς δυσμάς της Ακαρνανίας και παρά τώ στόμιον του Αμβρακικού κόλπου ή άρχαία νήσος Λευκάς, ή σήμερα και Άγία Μαύρα καλουμένη. Είς χρόνους άρχαίους ή νήσος αύτη συνδεαμένη προς την άπέναντι Ακκρονήσιον άπέκειται τώ άκρωτήριον αύτης κατά τών έβδομον δέ πρό Χριστού αιώνα Κορίνθιοι έλευσαν έντοθα υπό τών Κυβηλλήν Γόργον έγκυκατασθέντων και κατακαύσαν διάφυγα, ήτις έγώρισε την Λευκάδα από της Ακαρνανίας. (Στράβων 452 και άλλοι.) Προϊόντος τού χρόνου ή διάφορ αύτη έκληρώθη χωμάτων, ύστερ τή 197 πρ. Χρ. πάλιν ή Λευκάς δέν ήτο πλέον νήσος αλλά χερσόνησος, και ώς τωιαύτη άναφέρεται παρ' άρχαίον συγγραφέων. Οί Ρωμαίοι έλλόντες έκυβήσαν την διάρρηξη, ήτις όμως πάλιν έκληρώθη χωμάτων (όρα Πλίνιον Φυσ. Ιστορ. IV, 1, 2, 5) μέχρι τών χρόνων της Άγγλικής προστασίας.

Η Λευκάς άποταλείται υπό σειράς όρέων, ών ή ύψηλοτέρα κορυφή ύψύεται 1200 μέτρα ύπεράνω της έπιφανείας της θαλάσσης, άπολήγει δέ νοτιο-δυτικώς εις άπότομον άκρωτήριο, στήν ειδική σύμμερον δημοσιεύομεν. Τώ άκρωτήριον τούτο, καλούμενον σήμερα τά Λευκάτα, είχε τώ πάλαι Ιερών τού Απώλλωνος. Οτι ήδη κατά τούς προϊστορικούς χρόνους ή νήσος ήτο κατοικήμενη, οόδειμα ύπέργει άμφιφύδωλια τούτου μαρτυρεί και χωρίον τι της Όθυσσίας τού Όμήρου, έξ ου πληροπορούμεθα ότι τολμηροί θαλασσοπόροι και άγριοι πειραταί, Τάφριοι και Τηλεβόες κολύμενοι, κατοικήσαντες μικράς τινας παρά την Λευκάδα και την Ακαρνανίαν νήσους έπεχείρουν τάς έπιδρομάς των. Οί Τάφριοι κατά τόν Όμηρον μετέβαινον και μέχρις Ιταλίας, όπως άνταλλάξωσιν εκεί τών χαλκόν, έν άνώριστον, άντί τού σιδήρου, έν ή χώρα των δέν παρείχε την περί την μεταλλοοργάνην βιανόντην αύτων άποδεικνύει και τώ θυμώ των, Τάφριοι, ήτοι άνθρωποι έντός τάφων οικόυντες και τά έργατα της γης διερευνώντες. Άλλά και Φοίνικες έπαιστέθησαν έν άρχαιοτάτοις χρόνους την Λευκάδα και την παραλίαν της Ακαρνανίας, όπερ μαρτυρεί ού μόνον ή λατρεία της Άρροθίτης (Διον. Αλικ. 1, 50), αλλά και ή τού Ηρακλείδου έν τή παρακειμένη Ηρακλείω και τή άρχαία Αλυξία, πόλει της Ακαρνανίας. Τούς πρώτους τούτους κατοίκους της Λευκάδος διεσέβησαν Αιολείς, άποικιοί έλλόντες έκ μικράς Ασίας, οί κοινώς Κεφαλήδες

*) Εν τίνι τών προσηχών τινών τού "Εσπερου" ήλθομεν δημοσιεύσει μετάφρασιν ένός ή δύο τών άνωφερθέντων ποιημάτων τού Κωνσταντίνου, εύχόμενοι όπως άλλοι έμπειρότεροι μεταφράσωσιν άλλωκληρον την συλλογήν.
 Σ. τ. Α.

καλούμενοι, λάτρηαι τού ύψίστου θεού τού ήλιου, τού Απώλλωνος, οδ ή λατρεία παρρηγώνιας την λατρείαν τού Ποσειδώνος. Μετά τούς Αιολείς τούτους ήλθον Δωριεάς έκ Κορίνθου, οτινας εις τά μέρη ταύτα έδρσαν διάφορους πόλεις, ώς τά Αμφικλοχίον Άργος, τώ Ανακτόριον και την Λευκάδα.

Διά την ιστορίαν της Λευκάδος σπουδαίωτατα είναι τά άρχαία νομίματα της νήσου, ών πλουσίαν συλλογήν έπέδωκεν έν έτει 1888 ο παρ' ήμίν διάδοχος νομισματογώνμων κ. Άχιλλεύδης Ποστολάκας, έν τή Κατάλογη αύτου τών άρχαίων νομισμάτων τών Ιονίων νήσων. Την άρχαιοτάτην της νήσου ιστορίαν έκπροσωποει τά νομίματα ήν ών παριστάνται ή τρίαινα τού Ποσειδώνος και ή κεφαλή τού Ηρακλείδου την εποχήν τών πρώτων άποίκων εύρισκομεν έν τούς νομίμασι μέ παρέρτατον κεφαλής τού θαυνοσπεφούς Απώλλωνος: οί δέ χρόνοι της κατακήρωσε των Κορινθίων δηλώνεται διά τών παραλλων νομισμάτων της Λευκάδος, έν οίς έλέπομεν την κεφαλήν της Κορινθίας Άθηνάς, τού πτερωτού Πηγάσου, της Χιμαίρας, και τού Βαλλεροφώντος. Έπαλούσης της κυριαρχίας τών Ρωμαίων περίεπεσε και ή νήσος Λευκάς, ώς και αϊ παρακείμεναι νήσοι και χθώρα εις την έρειαίαν της παντοράτορος πόλεως. Η κατάκτησις τών Βυζαντινών έν έτει 887 μ. Χρ. συμπεριέλαβε και την Λευκάδα, μέχρις ου τή 1204 ή θαλασσοκράτωρ Βενετία κατάλαβε τάς Ιονίους νήσους έλας. Μετά πολλές περιπετείας άουστήθη τή 1800 ή της Έπιτανήσου δημοκρατία, ής τός τύπος παρακολούθησε και ή Λευκάς.

Αξίεται ότι έκ τού άπότομου άκρωτηρίου, όπερ παριστ ή ήμετέρα ειδική, έρρίφθη εις την θαλάσσαν ή Σαπφώ, ή έρχοχ, τάς άρχαιοτάτους ποιήτριας.

Π.

Η ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ

ΕΚΤΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

κατ' Αύγουστον τού 1884.

(ΕΕ Ιδιαιτέρως άλλωτρωσφαις.)

ΕΚΤΟΝ ήδη συνέρονται οί άρχαιολόγοι και ιστορικοί της Ρωσσίας, ίνα νέας συνήψωσι σγέσεις, νέας άνταλλάξωσιν ιδέας, περί νέων άρχαιολογικών άνακαλύψεων και ιστορικών ζητημάτων συσεφώσωσιν. Πολλοί συνήλθον έξ όλων τών πόλεων της Ρωσσίας, άποσταλέμοι Πανεπιστημίον, Ακαδημιών και άρχαιολογικών Έταιριών· άλλιοι όμως έκ της λοιπής Ερώπτης, τώ μόν δίοτι ή Όδησός κείται κάπως άποκέντρως, τώ δέ δίοτι ή βωσική γλώσσα δέν είναι άρκοίντως γνωστή εις τούς λογίους της δυτικής Ερώπτης. Μεταξύ τών τέτων άναφέρομεν τόν πρόεδρον τού άρχαιολογικού Μουσείου της έν Μοραβία Ολιβίτζ, κ. WANKEL, καθηγητήν, τόν διάδοχον άρχαιολόγον και διευθυντήν τού έν Agiam της Κροατίας άρχαιολογικού Μουσείου κ. RADSKI, και τόν λόγιον ΛΙΒΕΙΚ, ώς και τόν ήμετερον κ. Παπαδόπουλον τόν Καραμέτα, άποσταλέμον τού έν Κωνσταντινουπόλει Έλληνικού φιλολογικού Συλλόγου. Και άλλοι λόγιοι Έλληνες προσεκήληθησαν, ώς και μέλη τινα της έν Αθήναις άρχαιολογικής Έταιρίας· άλλά φαίνεται ότι οί Κύριοι ούτοι έθεώρησαν περιττόν ν' άντιπροσωπεύωσιν έν τή άρχαιολογική συνόδω της Όδησός τούς άπογόνους τών ανθρώπ ένέκων, οτινας

έν άρχαιοτάτοις ήδη χρόνους πρώτοι τών Βόσπορον διέπλευσαν και έλθόντες εις τάς θαρβήρους επί χώρας ταύτας διέχουσαν τόν πολιτεισμόν.

Οί συναθρόντες ήσαν περί τούς διακοσίους. Τώ προεδρείον και την έφορίαν της συνόδου άπέστειλον οί καθηγηταί τού έν Όδησώ Πανεπιστημίου Νεκράσωφ, καθηγητής της βωσικής φιλολογίας και έκτελων χρέη πρωτάνωσ, ο Ούσπένσκις, καθηγητής της Βυζαντινής Ιστορίας, ο Κονδακώφ, καθηγητής της ιστορίας της καλλιτεχνίας, ο Λεοντόβιτς, καθηγητής τού βωσικού δικαίου και ο Γιορτζέβιτς, καθηγητής τών κλασικών γλωσσών. Τή 15/27 Αύγούστου ο καλ. Νεκράσωφ, ώς προσωρινός πρόεδρος έκήρυξεν έν τή μεγάλη αίθουση τού Πανεπιστημίου την έναρξιν τών συνεδριάσεων επί παρουσίη τών άνωτέρων πολιτικών και στρατιωτικών άρχών και τού δημάρχου Όδησός, κ. Γ. Μαρσάκ, όστις έχαιρετίσ τούς παρόντας έν όνόματι της πόλεως. Αϊ συνεδριάσεις διήρκεσαν επί δεκαπέντε ήμέρας και πολλά ήσαν τά θέματα, περί ών ένέχοντο λόγος, ιδίως δέ θέματα άφορρόντα την άρχαιοτάτην ιστορίαν μέχρι τών καλ' ήμερών χρόνων. Περί τών χαλκόν κοσμημάτων τών εύρισκομένων έν τού τάφους της άρχαιοτάτης εποχής έν τή μεσημβριή Ρωσσία άμίλησαν ο καθηγητής Βράνδεμ-δουρη, περί τών άρχαιοτάτων κεράμων έν τούς αούτος τάφους ο κ. Ηουλιάντιν. Ο καθηγητής κ. Άντωνόβιτς και ή λογία αύτου σούζωσιν άμίλησαν περί τών άνασκαφών, άς έπεχείρησαν εις τάς όχθρας τού Δνιέστρου, και περί τών λιψώνων της προϊστορικής εποχής. Ο καθηγητής Σιούφ άνέφερε περί πολλών μνημείων άρχαιοτάτων εύρεθέντων παρά τόν ποταμόν Δών. Ο διευθυντής WANKEL άνέγνωσε γερμανικήν διατριβήν, δι' ής ήθέλησε ν' άποδείξη ότι έν εποχή προκατακλυστικής παρά τή περσιώδη ύψη ύπήρχε και ο άνθρωπος, ού τινος τά ύστα έυρέθησαν παρά τά ύστα τών μεγάλων έκείνων ζώνων.

Τήν έλληνικήν εποχήν της μεσημβρινης Ρωσσίας διεφορούσαν τά έξης άνωγνώματα· τώ τού καθηγητού Ποσιβώλωφ περί της ιστορίας τού Βοσπόρου έν γένει και περί τών σωζόμενων επιγραφών και νομισμάτων· τώ τού καθηγητού Αλατωύφ περί τού πολιτεύματος της Ταυρικης χερσονήσου· τώ τού Λουβρόυκ περί τών διαφόρων τάφων έλληνικής εποχής εύρεθέντων παρά τώ Κέρτατον (τό άρχ. Παντικάπαιον)· τώ τού Μιδέστωφ περί της προσηφίας τών άρχαίων έλληνικών όνομάτων εις την βωσικήν γλώσσαν. Ο κ. Αλατωύφ άνέγνωσε προς τούτους και έκτεταμένην έκθέσιν περί τού μετ' ού πολλό έκδοθησομένου συγγράμματός του Corpus inscriptiounum Graecarum et Latinarum της μεσημβρινης Ρωσσίας, έν ή ειαι συνημέμει και άντιγγραμμένα επιγραφαί ύπερ τής χιλιάς. Ο Πρένδελ άνέγνωσε περιγραφήν μικράς τινος νήσου κειμένης παρά τας έκβολάς τού Δνιέστρου και τών έν αύτ ή σωζόμενων άρχαίων μνημείων. Ο καθηγητής Βοϊάνώβσκις έπραγματεσθή περί της άρχαίας όνομασίας τού Εδέξινου Πόντου (της μαύρης θαλάσσης). Τέλος δέ και ή ήμετερος κ. Παπαδόπουλος Καραμέτας άνέγνωσε γαλλιστί έμβριθή διατριβήν, δι' ής διαφωτίζων άρχαίον χειρόγραφον χριστιανικής εποχής άποδεικνύει ότι τώ Ιερών τού Διός τού Ούριου, όπερ κατά τούς άρχαίους συγγραφείς έκαιτο παρά τας έκβάς τού Βοσπόρου, δέον ν' άνακητιγή παρά την μονήν τού Αγίου Ιωάννου τού Φοβερού. Ο λόγιος Έλλην, άρξάμενος τού λόγου, ζωήρην έξέφρασε λύπην ότι οί Ρώσοι έπιστήμονες άλλως μέχρις τούδε σγέσεις είχον προς τούς έν Ελλάδα λογίους, και ήνδύθη ή σύνθεσι αύτ ή συντέλεση εις εύρονισ τών

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Τό βραβευθέν σχέδιον τού όρχιτέκτονος Σαυκόνη.

(Μετά εικόνας, ύψ. σελ. 153.)

ΗΡΙΑ και πλέον έτη παρήλθον, άφ' ουτο προεαχρύθη διαγωνισμός διά τώ έθνικόν μνημείο, τώ όποιον ή Ιταλία άπέσπεσε να άγειρήν τήν ίδιότητα τή και πρώτω αύτης βασιλεί, τή Βίκτωρι Έμμανουήλ, έν Ρώμη. Η ύπερ τού μνημείου τούτου φηροσείσασα δαπάνη είναι 9 εκατομμυρίων Ιταλικών λιρών.

Πολλοί και ποικίλοι παρεσβόλλοντο τούς καλλιτέχναις δυσκολία, δίοτι τώ μνημείον ού μόνον έπρεπε να γείνη άντάξιον τού θεμελιωστού της Ιταλικής ένότητος, άλλά και σύμφωνον άρχιτεκτονικώς και καλλιτεχνικώς προς τά θεωμάσια έρείματα, τά όποια ήσαν οί μαρτυρες τού μεγάλου και ένόδου της Ρώμης παρελλόντος.

Είς διαγωνισμόν προσκαλούντο άπαντες οί καλλιτέχνηαι όλων τών ένών άνεξαρτέτως· τρία δέ ώρίσθησαν διά τώ καλύτερα σγέδια θραείτα, τώ μόν α'. έκ φρ. 50 χιλ., τώ β'. έκ φρ. 30 χιλ., τώ γ'. έκ φρ. 20 χιλιάδων. Η προκήρυξις εύρεν άπανταχού εφρόσθετον ήχώ, δίοτι σγέδια άπεστέλλησαν ού μόνον εις Ιταλίας, έν Ιαλίαις και Γερμανίας, άλλά και έν Σουηδίας, έν Νορβηγίας, έν Άγγλίας, έν Αμερικής και έν Ιαπωνίας, δίοτι έκεί κατά πρώτον έξη ο άνθρωπος βίον έθάρβαρον και άγριον, μέχρις ου άποικιοί μακρόθεν είς τάς άκτάς τού Εδέξινου Πόντου έλλόντες μετέφρον και έντοθα τόν πολιτισμόν και τάς τέχνας. Η έκθεσις περιείχε και κομψότατας πηλίνας μορφάς και μέλας άνήματα, τά όποια ήμος δέν έχουσι πλέον τών χρυσά έλάσματα και φύλλα έλαίας έκ χρυσού, έν ών οί άρχαιοί έκείνον τούς τάφους συγγενών και φίλων. Τά κομψά ταύτα έργα της τέχνης, τά εδραθέντα έν τούς τάφους της Ταυρικης χερσονήσου προδίδοντες έκ πρώτης όψεως την έλληνικήν αύτων καταγωγήν, και όμοιάσους προς τά έν τούς τάφους ιδίως της Αττικής εύρισκόμενα. Τά έκτεθέντα άντικείμενα της βυζαντινης εποχής ήσαν πλείστα θσα, έν οίς χειρόγραφα λίαν έντέχνως γεγραμμένα, χρυσόσθουλα, σφαργίτες, νομίματα, όπλα και άλλα τωιαύτα έργα, τά όποια ήμος δέν έχουσι πλέον τών χαριεντα έκείνον τύπον της άρχαίας έλληνικής τέχνης, δέν είναι έργα διεγείροντα θαυμασμόν, άλλά μόνον ψυχρά άντιγραφαί — έργα τέλοσ προφανούς παρακμής της τέχνης.

Και έκ της έκθέσεως ταύτης της έν Όδησώ άπεσδείχθη και πάλιν ότι την άρχαίαν έλληνικήν τέχνην ούδεμία σχολή, οόδειμα έκοχ ή δούζη ή νά φθάσ, και ότι ή άρχαία Έλλάς ίσταται ώς προς την τέχνην άμίμητος επί τού ύψηλού ή ένόδου αύτης θάθρου.

*) Εν Όδησώ, κατά Σεπτέμβριον 1884.

Π.

Αλλά και ο δεύτερος διαγωνισμός δέν ύπήρξεν όριστικός, έδειξεν όμως την τάσιν προς έπίτευτιν τού ποδομμένου. Τά άποσταλέντα σγέδια ήσαν άλλωτα, άλλ' όλα σγεδόν καλά. Η Έπιτροπή οδέν τών σγεδίων έκρινεν άξιον τού πρώτου θραείου, διένειμεν όμως τώ δεύτερον, έκ φρ. 30 χιλιάδων, μεταξύ τών τριών καλλιτέρων, ών τώ μόν ήτο τώ τού άρχιτέκτονος Ιουσίφ Σαυκόνη, Ιταλού, τώ δέ τώ τού άρχιτέκτονος Μαυμπεσθή, έπίσης Ιταλού, και τώ τρίτον τού Γερμανού Β. Σιύις έκ Αυσσολόβερφς. Μεταξύ τών τριών τούτων καλλιτεχνών ή Έπιτροπή έύσεσ τρίτον διαγώνισμα και ύριες τά ύπεβλή-

θώσιν αύτ ή διαρωθόμενα σγέδια έντός τωσ όρίων μηνών. Τέλος τή 18 τού παρελλόντος Ιουλίου έπέδθη ή όπόφασις, καθ' ήν τώ μόν χρέδιον τού Σαυκόνη έδραβεσθή, τή δέ Μαυμπεσθή άπενεμήθη δεύτερον θραείον έκ 10 χιλιάδων φράκων.

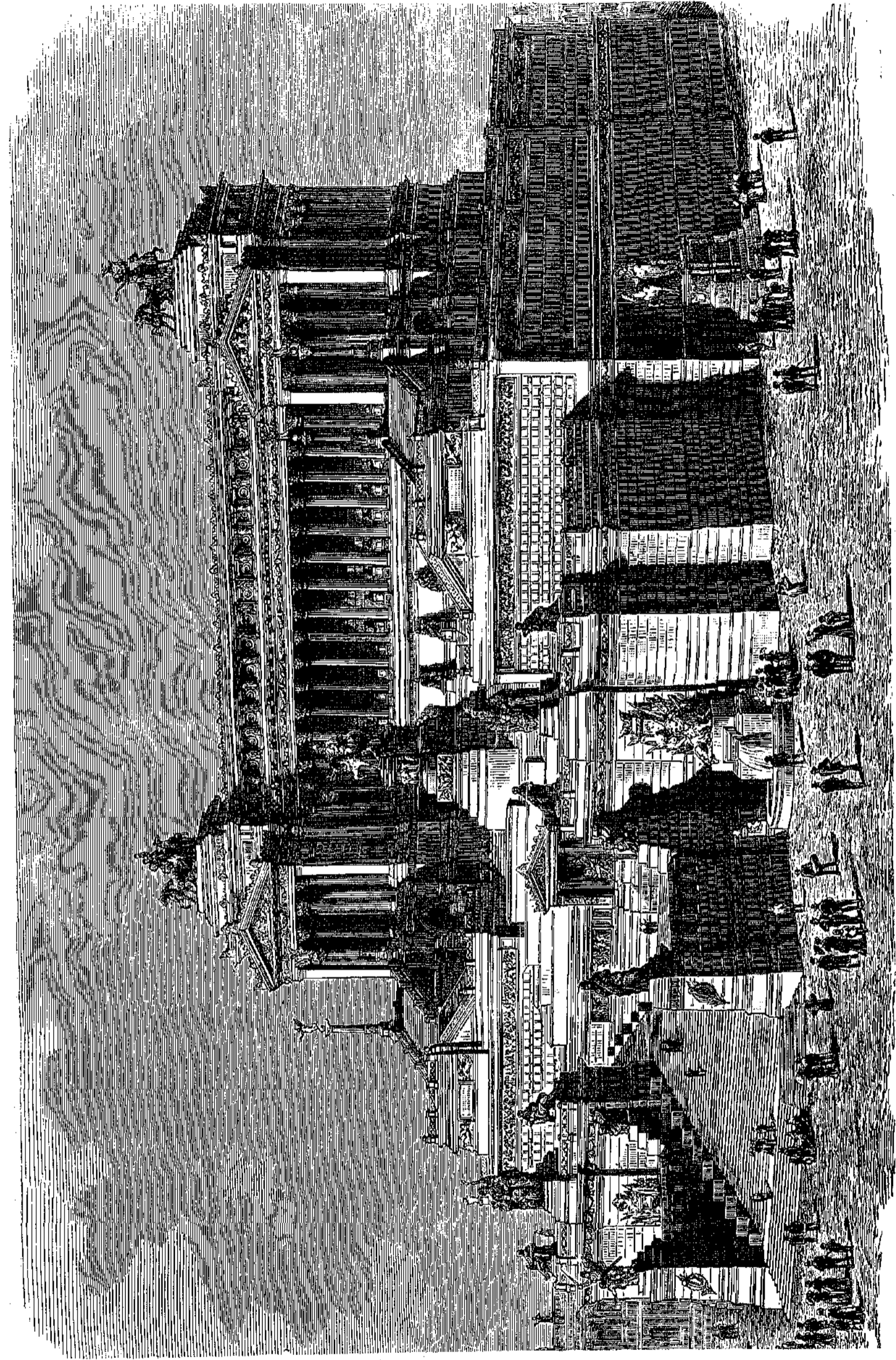
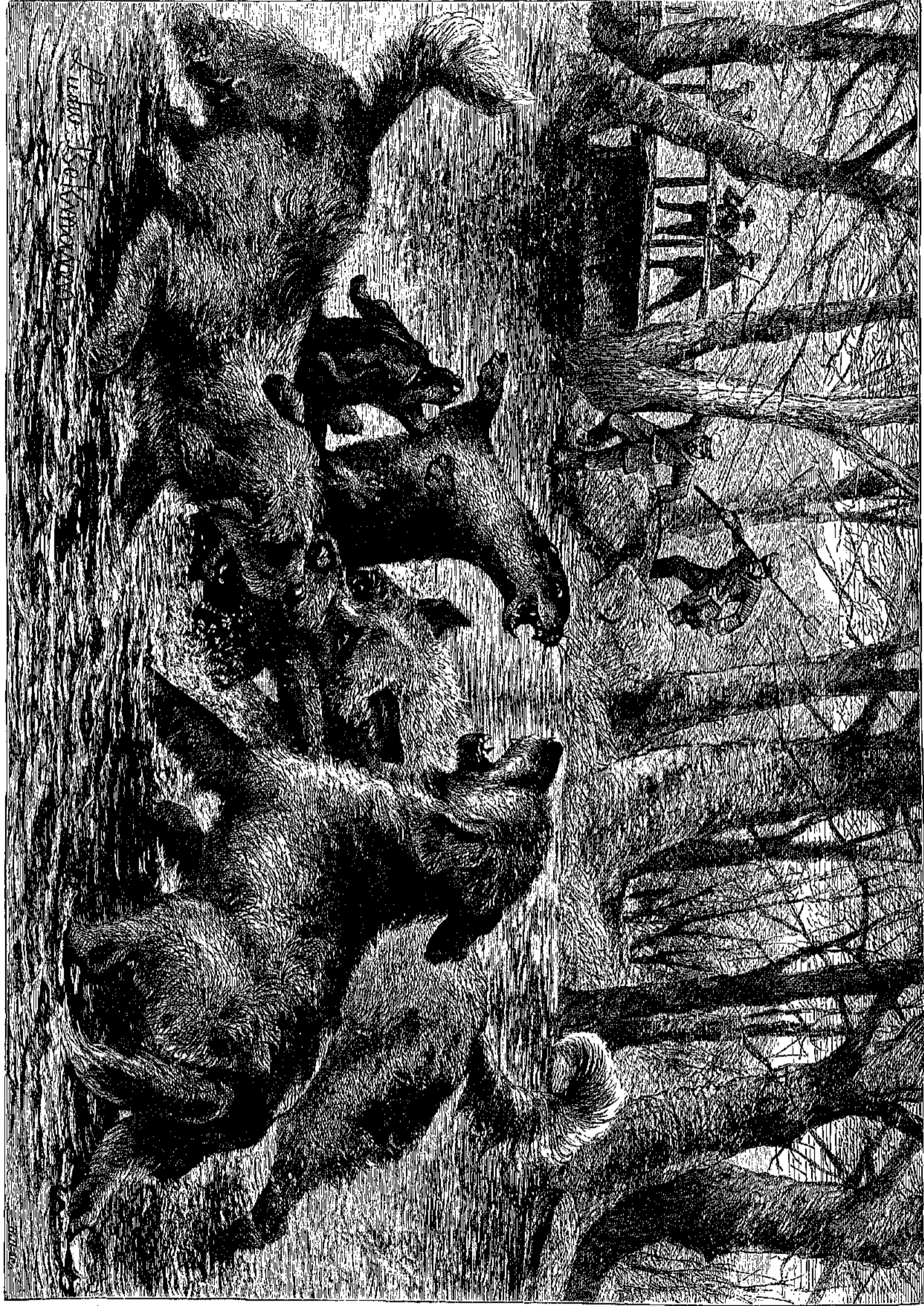
Τού έγκριθέντος σγεδίου τού Σαυκόνη, όπερ και θέλει έκτελεσθή, όμοσιεύομεν σήμεραν την ειδικήν, έν ής καταφαίνεται ή όλη τού μνημείου μεγαλοπρέπεια. Έπιφανώς ύψύεται επί της ύψηλής θέσεως στω κομψοτάτη έκ δεκαέξ κορινθιακών κώνων άποτελουμένη, και σχηματίζουσα ούτως ειπείν τώ βάθος διά τών μέγαν άνδρίαντα τού άείπιπου βασιλέως. Κλίμακας πολυτελώς κεκοσμημένα άγρουσι προς την σταν. Έκαστέρωθεν δέν είναι άμαξίατ ή δίο, δι' ών άνέρχεται τίς έφ' άμάτης μέγρη τού άγάλματος. Η όλη έντύπωσις, ήν έμπούλι τώ μνημείον, είναι εις άκρον μεγαλοπρεπής. Η την έκτέλεσιν τού μνημείου άνασθεόσα έπιτροπή έργάζεται μετά πολλής δραστηριότητος, και ήδη τή 2 τού προσεχούς Οκτωβρίου θέλει τεθή ο θεμελιωστικός Ιταλικής ένότητος, άλλά και σύμφωνον άρχιτεκτονικώς και καλλιτεχνικώς προς τά θεωμάσια έρείματα, τά όποια ήσαν οί μαρτυρες τού μεγάλου και ένόδου της Ρώμης παρελλόντος.

Είς διαγωνισμόν προσκαλούντο άπαντες οί καλλιτέχνηαι όλων τών ένών άνεξαρτέτως· τρία δέ ώρίσθησαν διά τώ καλύτερα σγέδια θραείτα, τώ μόν α'. έκ φρ. 50 χιλ., τώ β'. έκ φρ. 30 χιλ., τώ γ'. έκ φρ. 20 χιλιάδων. Η προκήρυξις εύρεν άπανταχού εφρόσθετον ήχώ, δίοτι σγέδια άπεστέλλησαν ού μόνον εις Ιταλίας, έν Ιαλίαις και Γερμανίας, άλλά και έν Σουηδίας, έν Νορβηγίας, έν Άγγλίας, έν Αμερικής και έν Ιαπωνίας, δίοτι έκεί κατά πρώτον έξη ο άνθρωπος βίον έθάρβαρον και άγριον, μέχρις ου άποικιοί μακρόθεν είς τάς άκτάς τού Εδέξινου Πόντου έλλόντες μετέφρον και έντοθα τόν πολιτισμόν και τάς τέχνας. Η έκθεσις περιείχε και κομψότατας πηλίνας μορφάς και μέλας άνήματα, τά όποια ήμος δέν έχουσι πλέον τών χρυσά έλάσματα και φύλλα έλαίας έκ χρυσού, έν ών οί άρχαιοί έκείνον τούς τάφους συγγενών και φίλων. Τά κομψά ταύτα έργα της τέχνης, τά εδραθέντα έν τούς τάφους της Ταυρικης χερσονήσου προδίδοντες έκ πρώτης όψεως την έλληνικήν αύτων καταγωγήν, και όμοιάσους προς τά έν τούς τάφους ιδίως της Αττικής εύρισκόμενα. Τά έκτεθέντα άντικείμενα της βυζαντινης εποχής ήσαν πλείστα θσα, έν οίς χειρόγραφα λίαν έντέχνως γεγραμμένα, χρυσόσθουλα, σφαργίτες, νομίματα, όπλα και άλλα τωιαύτα έργα, τά όποια ήμος δέν έχουσι πλέον τών χαριεντα έκείνον τύπον της άρχαίας έλληνικής τέχνης, δέν είναι έργα διεγείροντα θαυμασμόν, άλλά μόνον ψυχρά άντιγραφαί — έργα τέλοσ προφανούς παρακμής της τέχνης.

Και έκ της έκθέσεως ταύτης της έν Όδησώ άπεσδείχθη και πάλιν ότι την άρχαίαν έλληνικήν τέχνην ούδεμία σχολή, οόδειμα έκοχ ή δούζη ή νά φθάσ, και ότι ή άρχαία Έλλάς ίσταται ώς προς την τέχνην άμίμητος επί τού ύψηλού ή ένόδου αύτης θάθρου.

Αλλά και ο δεύτερος διαγωνισμός δέν ύπήρξεν όριστικός, έδειξεν όμως την τάσιν προς έπίτευτιν τού ποδομμένου. Τά άποσταλέντα σγέδια ήσαν άλλωτα, άλλ' όλα σγεδόν καλά. Η Έπιτροπή οδέν τών σγεδίων έκρινεν άξιον τού πρώτου θραείου, διένειμεν όμως τώ δεύτερον, έκ φρ. 30 χιλιάδων, μεταξύ τών τριών καλλιτέρων, ών τώ μόν ήτο τώ τού άρχιτέκτονος Ιουσίφ Σαυκόνη, Ιταλού, τώ δέ τώ τού άρχιτέκτονος Μαυμπεσθή, έπίσης Ιταλού, και τώ τρίτον τού Γερμανού Β. Σιύις έκ Αυσσολόβερφς. Μεταξύ τών τριών τούτων καλλιτεχνών ή Έπιτροπή έύσεσ τρίτον διαγώνισμα και ύριες τά ύπεβλή-

Η ΘΗΡΑ ΤΗΣ ΦΟΚΙΔΑΣ.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.
(Το βραβεύθην σχέδιον του αρχιτέκτονος Ί. Σακκόνη.)

δικαιοσύνη πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνισθέντας καὶ τὰ πάντα θυσιάσαντας ἀπαίται.

Προσέγγισαν ἐπιμένοντες τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας καλλιτέχνας νὰ ἐπιληρωθῶσι τοῦ ἐθνικοῦ τοῦτου ζήτηματος, ὅπου καὶ αὐτοὶ τιμὴν θέλει περιποιήσασιν ἐπιμένοντες καὶ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐθνικοῦ πόθου θέλει προπαρσκευάσαι.

Η ΘΗΡΑ ΤΗΣ ΦΩΚΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 152.)

Η θήρα τῆς φώκης εἶναι μία τῶν περιεργότερων ἀλλὰ καὶ κοπιωδεστέρων. Ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ πολλοῦ ἐξακαίεται μετὰ πολλῆς ἐπιμέλειας, ἅπου ποροβόλου ὄπλου, ἀλλὰ μόνον τῇ βοήθειᾳ καλῶς γεγυμνασμένων κυνῶν ἐν ἄλλαις χερσίν, ὡς ἐν Γερμανίᾳ, ἡ θήρα αὕτη γίνεται διὰ ὄπλων καὶ κυμαίων, καὶ πάλιν ὅπως τῇ συνδρομῇ κυνῶν. Ἡ φώκη εἶναι ζῶον προσωληκτικὸν εἰς ἄρκρον καὶ ποτηρὸν, οὐδὲ ἀκόλουθως συλλαμβάνεται. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ φώκη ἐξέρχεται μόνον ἐν νυκτὶ εἰς ἄρκρον, κολυμβήσασα ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους ἅπου ποταμῶν, ἢ καὶ τὸ ὅρος ἐξερχόμενη τοῦ ὕδατος καὶ περιφερομένη εἰς τοὺς παραποταμίους ἄρκρους, ἔθνη εὐρίσκει τὴν προσφιλεῖσιν αὐτῆς τροφὴν, τοὺς θαλάσσιους. Ἄμα ὅμως γαρήρη ἐπιτρέφεται εἰς τὰ πολυπλήρη ἄσπιδά της, τὰ ἕποια κείται ὡς ἐπὶ τὸ κλειστοῦν ὑπὸ τῶς ὄρας ἐντός μικρῶν ὀσπῶν, κεκλιωμένων διὰ κλάδων καὶ χόρτων. Ὅταν ἐνοσσησθὴ κινδύνον ἡ φώκη ἐξέρχεται ἀπαρτήρητος τῆς ὀπῆς καὶ κρύπτεται ἐντός τοῦ ὕδατος. Ὅσκις ἡ ἀπαρτήρητος αὕτη ἀποζώρησις δὲν παρέχει αὐτῇ ὑπὸ τῆς φώκης, τὸ ποτηρὸν ζῶον κατασκευάζει σκαπανοὶν ὀδοῦν ἀπὸ τῆς ὀπῆς πρὸς τὸ ὕδωρ. Ὁ κυνηγὸς λοιπὸν ἐκλείπει διὰ τῶν κυνῶν τὰς καλλιτέρας παρὰ τὴν ὄρην θέσεις, καὶ τοῦτο λίαν πρωί· οἱ κύνας παρακολουθοῦσι τὰ ἵχνη τῆς φώκης καὶ ὕλα κούτετες καταδιώκουσιν αὐτὴν· μικρὸς καὶ τολμηρὸς κύων εἰσέρχεται εἰς τὸ ὕδωρον, τὸ ὅποιον ἡ φώκη μετὰ μίαν ἀνέστασιν παραχωρεῖ εἰς τὸν ἐπιδρομῆα, εἰσέρχόμενη διὰ τῆς ὑπογαίης ὀδοῦ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ προσπαθούσα νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄρην, ὅπως ἐκεῖ εὖρη νέαν ὀπῆν, νέον ὕδωρον. Κατὰ τὴν διάβασιν ταύτην τὸ ποταμὸν σπανίως ἐξέρχεται εἰς τὴν ἀπὸ φάνειαν τοῦ ὕδατος ἐξίτησιν, ὅπως ἀναπέσει. Οἱ θηρευταὶ τοποθετημένοι καταλλήλως παρακολουθοῦσι τὴν φωνὴν ταύτην καὶ ἕμαι ἰδούσι τὴν φώκην εἰς μέγρον ἀδαιθῆσιν τὴν φωνοῦσιν ἢ διὰ τοῦ ποροβόλου ὄπλου ἢ διὰ τοῦ καμακίου· τὴν μὴ πληγείσαν φώκην καταδιώκουσι μετὰ ζωηρῶν κρουσῶν οἱ κύνας, οἵτινες πάντοτε συλλαμβάνουσι τὸ κεκαπηλὸν ζῶον, τὸ ὅποιον ἀσφαίριον ἐξέρχεται τότε συγλύτερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅτι ἡ θήρα τῆς φώκης ἐλάμβανεν πρὸ πολλοῦ χρόνον ἐν τῇ βορείᾳ Εὐρώπῃ, ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἦρθε κατὰ τὸν 15ο. καὶ 16ο. αἰῶνα ἐν ἐκάστῳ μεγαλειτέρῳ κτήματι ὑπῆρχεν ἐξερχόμενος κυνηγὸς φώκης καὶ γεγυμνασμένοι κύνας. Οἱ κύνας αὐτοὶ ἦσαν καπεινὸ τὸ σῶμα, θαλασσίαν τὴν τρίχα, καστανόχροος, ἔχοντες τὰ ὄπτα διασταλμένα καὶ κρημνίσματα ἐκπερσῶσαν. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν κυνῶν δὲν σφύεται πλέον, καὶ σήμερον τὸ ἔργον ἐκτελοῦσιν οἱ κύνας ἐκ τοῦ εἰδούς, τῶν τρώγων καὶ οἱ ποικιλικῶν, οἵτινες εἶναι καταλληλότεροι διὰ τὴν θήραν ταύτην. Ἐν Γερ-

μανίᾳ ἐγένοντο δοκιμασίαι πρὸς ἐπιτεύξιν ἰδιαίτερου εἰδούς κυνῶν, ἀλλ' αἱ δοκιμασίαι αὐταὶ δὲν ἔφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα· οἱ μικροὶ τρώγου ἀπεδείχθησαν ἄριστοι θηρευταὶ φωκῶν, ἰδίως δὲταν ἦναι ἀρκεῖντως γεγυμνασμένοι.

Ἐκ τῆς παρατηρημένης εἰκόνας ὁ ἀναγνώστης θέλει ἐπιλάβεσθαι ἄνοσησιν τὴν θήραν ταύτην, ἥτις ἔχει πολλὰς τὰς περιπτώσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ διακρίθασιν περισσοτέραν παρέχει.

ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΙ.

Πολυκικὸν διήγημα.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΜΕΤΑ τὸ μάθημα καὶ τὸ τέϊον, ἀπ' οὗ ὁ Βαλεριανὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς ἐπαύλειος καὶ κατ' ἴν σιτημὴν ἡ Βικτωρία ἐμελλε ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξερχόμενη ἡ ἑσπέρα.

— Τοῦτο δὲν γίνεται! Τοῦτο δὲν δεχομαι πλέον! ἀνεβήσεν ἡ Κυρία Φέστερμבורγ περιπατούσα ἐν ἀνάμει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Τί δὲν γίνεται! Τί δὲν δεχέσασιν; φησὶ τῆρα ὁ σύζυγός της μετ' ἐκπλήξεως.

Ἡ Βικτωρία ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν κρατούσα τὸ κλειθρὸν αὐτῆς.

— Ἄν οὐ δὲν ἔχῃς μάτια, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ ἐξαπτομένη ἀνα πῶσαν σιτημὴν περισσοτέρον· ἐγὼ ἔχω μάτια διὰ τοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι ἐσθιαῖον, ἀπήντησεν ὁ γέρον γερμίζων καὶ ἄλλον καποσῆριγγα.

— Βλέπω λοιπὸν ὅτι μεταξὺ τῆς Βικτωρίας καὶ τοῦ Ἰταλοῦ καὶ συμβαίνει.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ πατήρ ματιῶν ἐνδομύχως· μήπως ἡ Βικτωρία μανθάνει ὀλίγα, καὶ δὲν κάμνει ἀρκετάς προόδους.

— Ἄν' ἐναντίας, ἡ ῥωμαντικὴ νεότης κάμνει τεραστίας προόδους, ἀνεβήσεν ἡ μήτηρ· ἀλλὰ τὰ δλέμματα τὰ ὅποια ἀνταλλάσσονται... οἱ ἀναστεναγμοὶ...

— Παρακαλῶ, μήτηρ, διέκοψεν αὐτὴν ἡ Βικτωρία, μὴ κατηγορεῖς ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος εἶναι τόσο δυστυχῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀξιὸς τῆς ἐκτιμῆσώς μας.

— Τί ἐκτιμῆσαι; ἀνεκράσεν ἡ μήτηρ· αὐτὸς δυστυχῆς; Αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης; Ὁ...

— Καὶ ἐγὼ θεσάως μεγάλας ἐκτιμῆσαι καὶ ὑπολήπτομαι τοῦ κ. Σκαρλάτης (οὗτω νομικῶς ὀνομάζεται), εἶπεν ὁ κ. Φέστερμבורγ· ἀλλὰ δὲν θέλω γαμῶν ἕνα ἄγνωστον, ἀπάτριδα...

— Λοιπὸν δὲν μᾶς μένει τίποτε ἄλλο, εἶπεν ἡ κυρία πραινθίσαι ἐκ τῶν λόγων τοῦ συζύγου της, ἢ νὰ τὸν ἀπομακρύνωμεν μ' εὐγένειαν καὶ νὰ ὑπανδρεύωμεν τὸ ταχύτερον τὴν ῥωμαντικὴν δεσποινίδα.

— Μὲ τὸν κ. Λουδοβίκον; εἶπε γελῶσα ἡ Βικτωρία, μὴ λανθάνωσαι, μήτηρ μου ἀγαπητή, Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ γείνω σύζυγος ἐνός θρῆσκου, ἐνός Ταρτούφου.

— Ὁ Λουδοβίκος εἶναι ἄνθρωπος ἐντιμος, παρετήρησεν ἡ μήτηρ.

— Διὰ οἴας, ναί, ἀπήντησεν ἡ κόρη, ὅπως καὶ ὁ Σκαρλάτης δι' ἐμέ· ἐλέμεις ὅτι ἔχωμεν ἑλως διάφορον γνώμονα διὰ τὴν ἐντιμότητα τῶν ἀνδρῶν.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ πατήρ, ὅτι καὶ αἱ δύο ἔχετε δίκαιον καὶ ἀδικον. Ἰσως εὐρωμεν μέσων ὁδῶν.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἐάν ὁ κ. Βαλεριανὸς...
 — Πῶς; διέκοψεν ἡ Βικτωρία· ἐκεῖνος ὁ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος;
 — Καὶ τί ἡλεύσεις οὐ περὶ τούτου, κόρη; ἀπεκρίθη ὁ πατήρ. Ὁ κ. Βαλεριανὸς Κοχάνσκις εἶναι ἐπίσης νέος καὶ ὠραίος ὡς ὁ Ἰταλὸς σου — καὶ (ἐξηκολούθησεν στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγον του) εἶναι ἐπίσης καλὸς κτηματίας καὶ ἱπποτικὸς χαρακτήρ ὡς ὁ Λουδοβίκός σου — Λοιπὸν, κόρη μου, εἰπέ ναι.
 — Λέγω ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Βικτωρία ἀποφασιστικῶς.
 — Ὅχι; εἶπεν ὁ πατήρ, ὅπως κεντήσῃ ἐτι περισσοτέρον τὴν ῥωμαντικὴν δεσποσύνην.
 — Ὅχι! Ὅχι! Ὅχι! ἀπήντησεν αὕτη κτυπούσα μὲ τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν.
 — Συλλογίσου πόσον ὠραία θὰ κατοικῆι; ἔχει λαμπρὰν οἰκίαν, ἐπιπλά πολυτελέστατα, ἔχει καὶ μηχανὰς ἀλυσιστικὰς.
 — Παῦσα, πατέρα, παῦσα! τέλος θὰ γείνω καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἀλυσιστικὴ μηχανή!
 Καὶ ἀπῆλθε τρέχουσα τοῦ ὀματίου, καὶ ἄφρησεν τοὺς γονεῖς της, οἵτινες ἐξηκολούθησαν τὴν φιλονικίαν των καὶ ἐν τῇ κοιτῶνι, καὶ ἐν τῇ κλίνῃ ἀκόμη ἀντιλλάσσοντο τὰ ὀνόματα Βαλεριανὸς καὶ Λουδοβίκος καὶ αἱ λέξεις· ὄρθασος, ἀλαφροῦ, ὀπεκρητῆς, σπάταλος, χρεωκόπος καὶ ἄλλα, ὡς μᾶλλον.
 Ἐν τοσοῦτῃ ἡ Βικτωρία ἠτόλμαζεν τὰ πάντα διὰ τὴν φυγὴν της. Μικρὸν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐνεβόδη ἔσπεται χωρικὴν στολὴν καὶ ἔλαθε μὲν' ἐαυτῆς ὀλίγα χρήματα, τὰ κοσμητικὰ της καὶ τὸ ὀρολόγιόν της. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔφερον ἐπιστολήν διὰ τοὺς γονεῖς της. Εἶτα δὲ ἔφριψε τελευταίον, ἐνδοκροὺς δέμας ἐπὶ τοῦ κωτιῶνός της, ἔθνη εἶχαν ἰδοὶ τὰ νεανικὰ τῆς ὄψεως, καὶ ἔθνη εἶχαν ἀναπτυχθῆ ὁ ἔρωσ τῆς νεότητος, ὅστις ἦρθε τὴν ἀπεμακρύνει ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἀτέγγης. Ἡ καρδία της ἐθλίβετο — ἀλλ' ἡ ἀσφάσις της ἦτο ἐματάπρακτος. Ἐσβασεν τὸν λύχνον καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα. Ἐν τῇ προθαλάμῳ προσήλθεν ὁ κύων καὶ τῇ ἔλειχε τὰς χεῖρας αἰσίων τὴν οὐρὰν — ἡ Βικτωρία τὸν ἐθάψασεν — Τὸ κλειθρὸν ἔστρεψε — ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ ἡ Βικτωρία εὐρίσκειτο ἐν ὑπαίφῳ. Χωρὶς νὰ στραφῆ εἰπῆλε τὸν χιονοσκαπεὶ ἄρκρον διευθυνομένη πρὸς τὸ μικρὸν φῶς, τὸ ὅποιον ἐστῆθε πλησίον τοῦ δάσους καὶ τὸ ὅποιον τῇ ἰδέειναι τὸ τέμμα, τὸ τέμμα τῆς ὀδοῦ της, τὸ τέμμα τοῦ βίου της.
 * * *
 Ἐν τέταρτον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἀφίχθη ὁ κ. Βαλεριανὸς εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, ἔθνη τὸν ἐπεριμένον ἦρθε ὁ Ἰουδαίος. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, ἡ μικρὰ ἐκκλησία φωτισμένη καὶ παρὰ τὴν θύραν αὐτῆς ὁ λευκὸς ἴππος μὲ τὸ γυναικεῖον ἐπίπτιον, ἴππος φωνικῶς λευκός, οὐχὶ θαμνένος. Ἀποστείλας τὸν Ἰουδαίον μὲ τὸ ἔλευθρον εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκάθησεν ὁ Βαλεριανὸς ἐπὶ τῶν ἐυλιῶν βαθυμῶν τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης ἐκτύπησε — μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ὑψηλὴ γυναικίαι μορφή. Ὁ Βαλεριανὸς ἔτρεψεν εἰς προὔπαντήσιν της.
 — Ἐδῶ εἶμαι, ἐφύβησεν ἡ Βικτωρία· ἰδικὴ σου διὰ παντός!
 Ὁ Βαλεριανὸς ἐγονάτισεν ἐνώπιόν της, εἶτα δὲ ἐγερθεὶς ὠδήγησεν τὴν κόρην πρὸς τὸν λευκὸν ἴππον.
 — Ὅλα ὅπως τὰ ὕνεραυμῆλη, εἶπεν ἡ Βικτωρία· ἡ μικρὰ ἐκκλησία — ὁ ἄσπρος ἴππος — ἔλα!
 Μετ' οὐ πολλὸν ἐκάλεσαν οἱ δύο ἴπποι ζωηροὶ ἐπὶ τῆς χιονοσκαπεῦς ὀδοῦ, καὶ ἡ σελήνη

ἐξερχόμενη τῶν νεφῶν ἐφώτιζε τὴν ῥωμαντικὴν ταύτην σκηνήν.
 * * *
 Δύο ὄρας μετὰ ταῦτα οἱ δύο φυγάδες ἐστάθησαν ἐνώπιον συμπλεγμάτων οἰκημάτων. Ἡκούσθησαν ὄλακαὶ κυνῶν. Ὁ Βαλεριανὸς ἐξαγαγὼν πιστόλιον κάτωθεν τοῦ ἐπιπλίου του ἐτρέβηξεν, καὶ ἡ ἐκπεσοκρότησις ἀνήγγησεν ἐν τῇ ἡράμῳ νυκτὶ. Μετ' ὀλίγον προσήλθε γέρον ἄρκρον κρατῶν φωνὴν καὶ ἠνοίξεν τὴν κεκλιωτὴν αἰθρῶν αὐτόθωρον.
 — Ποῦ εἶμεθα; ἐφύβησεν ἡ ὠραία κόρη, παρατηρούσα τὰ περὶ αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως.
 — Μετ' ὀλίγας σιτημᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεριανὸς, ὄλα τὰ αἰνίγματα θὰ σοὶ ἦναι λελομένα.
 Ὁ γέρον διηρέτησε ἀπέλωσε τοὺς δύο ἴππους, καὶ ὁ Βαλεριανὸς ὠδήγησεν τὴν Βικτωρίαν διὰ εὐρείας κλίμακος καὶ ὠραίου ταπητοστολιστοῦ καὶ ἀνθοστολιστοῦ προθαλάμου εἰς ἀναπαυτικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆς κρηπίδα μὲν ἰθυσαν.
 — Ποῦ εἶμεθα; ἠρώτησε πάλιν ἡ Βικτωρία, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληκτομένη.
 Ὁ Βαλεριανὸς κατέθεσε τὴν γυνὴν του καὶ τὸ κάλυμμα, ἐθέθησεν τὴν δεσποινίδα ν' ἀποβάλῃ τὸ γεμεριανὸν ἀπαυρόφιον καὶ τ' ἐνευσε νὰ καθῆσθ. Ἡ Βικτωρία ὠθήκουσε μηχανικῶς. Ὁ Βαλεριανὸς ἦτο σοδαρὸς.
 — Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ κόρη· τί σημαίνει ἡ τοιαύτη ἐπισημότης;
 — Ἀκούσαστέ με, δεσποσύνη, ἀπήντησεν ὁ κτηματίας· τὸ μόνον, ὅπου σὰς παρακαλῶ, εἶναι νὰ μ' ἀκούσῃτε μέχρι τέλους — ἐπειτα δὲ ἀποφασίσατε περὶ τῆς τύχης μου — περὶ τῆς ζωῆς ἡ τοῦ θανάτου μου —
 — Καὶ δὲν ἀπεράσασα ἦδη; ἠρώτησεν ἡ νεότης μειδιῶσα.
 — Ναί, δεσποσύνη· ἡμεῖς ἀκολουθοῦμε τὸν ἄγνωστον, τὸν πτωχὸν ἔνον — ὑμεῖς θέλετε νὰ συμπερισθῆτε μετ' αὐτοῦ καὶ πτωχὸν καὶ σταρῆσος — εἶθε καλὴ καὶ εὐγενής, εἶθε γυνή, οἴαν οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἀπήντησεν ἐν τῇ βίᾳ — γυνή, οἴαν μόνον οἱ ποιηταὶ φαντάζονται — Ἄλλὰ δεσποίνις, θέλετε νὰ ἦσθε ἰδικὴ μου;
 — Ἰδικὴ σὰς; Καὶ τίνας ἔλλους;
 — Ἰδικὴ μου! οὐχὶ γυνὴ τοῦ Ἰταλοῦ Σκαρλάτης. Καὶ ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς... ἀλλὰ δὲν εἶμαι...
 — Τί δὲν εἶσθ;
 — Δεσποσύνη, εὐριστάμεθα εἰς τὴν ἑπαυλιν Βαρατίαν, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Βαλεριανὸς Κοχάνσκις — ὁ ἄρκρον, δὴν τοσοῦτον ἀποστρέφουσε.
 — Σεῖς εἶσθε ὁ Βαλεριανὸς; ἀνεφώνησεν ἡ Βικτωρία ἀνακηρῶσα καὶ προσδύκουσα σκαρδαμυκτὶ τὸν ἑραστὴν της — Σεῖς μὲ ἠπατήσετε —
 — Ἐγὼ, δεσποσύνη μου, ἔχουσα περὶ τοῦ κάλλους σὰς, περὶ τῶν προτερημάτων σὰς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ῥωμαντικῶν κλίσεών σὰς. Ἡ σφῆμ μου δὲν ἦτο καλὴ· δι' ὃ ἔπρεπε νὰ φωνθῶ ὅτι ἠθέλητε ἀρνηθῆ τὴν φανεράν πρότασιν μου. Ἐνομήσθη τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν Πολωνὸς Ἰουδαίος σὰς προσήρμωσε τὰ παγοπέδιλά σὰς; Ὁ Πολωνὸς ἐκεῖνος Ἰουδαίος ἦμην ἐγὼ, ὅστις μετημνήσθησεν διὰ νὰ σὰς ἴδω. Ἀπὸ τῆς σιτημῆς ἐκεῖνης σὰς ἠγάπησα· ἀπὸ τῆς σιτημῆς ἐκεῖνης ἠσθάνθησιν ἐπιμαῖμας θὰ ἦναι εὐτυχῆς. Ἦλλον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν σὰς ὡς ἔνοος, ὡς φούγας, ὡς πτωχὸς διδάσκαλος· διότι ἦθελον νὰ ἀγαπηθῶ χάριν ἐμοῦ μόνον, ἦθελον ν' ἀγαπηθῶ μὲ βλην ἐκείνην τὴν ἀσπαρῆριν, ἥς μόνον εὐγενῆς καὶ ἀγνή καρδίαι γυναικὸς εἶναι ἐπιδικτικῆ — Τὰ μετὰ ταῦτα γνωρίζετε ὄλα.

Εἰς τὰς χεῖρας σὰς κείται ἡ εὐτυχία μου, κείται ἡ ζωὴ μου! — Ἀποφασίσατε· καὶ ἐν μὲ ἀποβάλατε, σὰς ἐφορῶν, μὴ περιφρονήσῃτε τοὺς ἀρκροῦσιν τὸν ἄρκρον, ὅστις δι' ὠμῶς μόνον αἰσθάνεται, περὶ ὧν μόνον φροντίζει, τὸν ἄρκρον, ὅστις ἄνευ ὧν μόνον καταστρέφεται, δι' ὧν μόνον δὲ εἰς νέαν ἀναγεννώται ζωὴν. — Εἰσεὶ ὁ δικαστῆς μου — γνωρίζω ἐνώπιόν σὰς καὶ περιμένω τὴν ἀπόφασιν σὰς.
 Ὁ Βαλεριανὸς ἐγονάτισεν ἐνώπιον τῆς κόρης· δάκρυα κατέρρεον τῶν ἡλιοκαυμένων πορειῶν του. Ἡ Βικτωρία τὸ εἶθε τὰ δάκρυα ταῦτα καὶ ἀρρήθῃ κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του Ὀύδεις ἐπρόφερε λέειν.
 * * *
 Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἐπαυλίᾳ τοῦ κ. Φέστερμבורγ, ἅμα ἐγνωσθῆ ἡ φυγὴ τῆς Βικτωρίας, δὲν περιγράφεται. Ἡ μήτηρ ἐπίπτεν ἀναλλὰξ λιπούμενος καὶ ἔτρεψεν ὡς μαινομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ· ὁ πατήρ ἐπέλα εἰς ἑλῆς καρδίαις.
 — Ἰδοὺ τί ἐκέρησε με τὸν ὀπεκρητὴν σου, μὲ τὸν Ταρτούφον σου, εἶπεν βλη αὐτῇ ἡ ἱστορία, ὄλον αὐτὸ τὸ σκάνδαλον εἶναι ἔργον σου. Ἐγὼ δίδω εἰς τὴν κόρην μου τὴν εὐχὴν μου.
 — Τὴν εὐχὴν σου; ἀνεκράσεν ἡ γυνή, τὴν εὐχὴν σου διὰ τὸν γάμον της μὲ ἕνα τυχοδιώκτην, τὸν ὅποιον κανεὶ δὲν γνωρίζω καὶ ὅστις ἴσως εἶναι ἐκπερσῶμενος κρησῆς;
 — Ἐγὼ τὸν γνωρίζω, εἶπεν ὁ γέρον.
 — Σὺ τὸν γνωρίζεις; — Ἰσως εἶσαι καὶ οὐνεμένος τοῦ ληστοῦ;
 — Ἀρσῆς δὲν εἶναι, ἀλλὰ καλὸς καὶ ἰκανὸς κτηματίας, ὅστις ἔχει μίαν λαμπρὰν ἀλυσιστικὴν μηχανὴν —
 Ὁ Ἰταλὸς ἔχει καὶ ἀλυσιστικὴν μηχανήν; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία. Ὡ! αὐτὸς ὁ Σκαρλάτης!
 — Δὲν λέγεται Σκαρλάτης.
 — Καὶ πῶς λέγεται;
 — Βαλεριανὸς Κοχάνσκις, ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος Βαρατίαν.
 — Ὡ! — καὶ νέα λιποβρία. — Εἰσεὶ ὅμως ἀνεπήρησε πάλιν ἡ κυρία — Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χρεωκόπον, τὸν ἐλαφρὸν ἄνθρωπον διδεις οὐ τὴν κόρην σου; — Κάμε ὅπως θέλεις.
 — Ὁ Βαλεριανὸς εἶναι κτηματίας...
 — Κ' ἔχει καὶ ἀλυσιστικὴν μηχανήν...
 — Καλλιτέρα πάντοτε αὐτὸς — ἢ Ἰταλὸς ληστῆς.
 Ἐν δριμ ἐξηκολούθη ἀκόμη ἡ συζητικὴ θύελλα ἦλθεν ὁ Βαλεριανὸς φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τὴν ἀπαχθίσαν κόρην. Ἡ ἀλυσιστικὴ αὕτης, ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις ἐνήγγησεν ὡς θαῦμα· ἡ κυρία Φέστερμבורγ ἐκράτει κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν κόρην της καὶ μετ' ὀλίγον ἠλόγησε καὶ αὐτὴ τὸ νεαρὸν ζεύγος.
 Τρεῖς ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν ἐτελέσθη ὁ γάμος. Οἱ πρῶτοι οἱ προσελθόντες νὰ προσφῆρσιν εἰς τοὺς νεονύμφους τὸ συγχαρητήριά των ἦσαν οἱ τέσσαρες Ἰουδαῖοι, καὶ ὁ Βαλεριανὸς οὐδ' ἐπὶ σιτημὴν ἀμφέβαλλεν εἰς αὐὸν εὐχὰς αὐτῶν ἦσαν κατὰ πάντα ἐλιχριναιεῖς.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΤΑΥΤΑ ΤΟΥ KARLSBAD.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 152.)

Η πόλις Karlbad εἶναι ἐπισημὸς ἐπὶ τοῦ καλύματος Κουρλβαδ κλιπεῖο τινὸς λέξεως, ἢ ἦναι αὐτῇ ἡ πόλις Karlbad μετὰ τῆς θερμῆς καὶ ἱαματικῆς αὐτῆς πηγῆς, περὶ ὧν προτιθέμεθα νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ, ὅσον ἐνεστὶ σαφῆ καὶ ἀκριβῆ.
 Ἡ πόλις Karlbad, ἀνεκράσθη τῶν ἱαματικῶν αὐτῆς ὕδατων, εἶναι πόλις ὠραία, ἰδίως κατὰ τοὺς θερινὸς μῆνας, ἐλέουσα πολλοὺς ἔνεκα τῶν θεασιῶν αὐτῆς περιπέτων καὶ τῶν ῥωμαντικῶν τοποθεσιῶν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, οἱ αὐτόθωπος, ἔχουσι τρέπους εὐγενεῖς καὶ καλὴν συμπεριφορὰν, διακρινόμενοι κατὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Σαξόνων καὶ Βαυαρῶν, οἵτινες ἔχουσι χαρακτῆρα σοδαρὸν μᾶλλον καὶ ἀγέρωχον. Ἐνταῦθα ὅμως δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτάσωμεν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τοῦ Karlbad, ἀλλὰ πρόκειται νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ἱαματικῶν ὀδάτων, ὅπως ἀρκούτως σπουδαῖον, καθὼς μάλιστα ἐν Ἑλλάδι ἰδίως καὶ ἐν Τουρκίᾳ ὑπάρχουσι θησαυροὶ ἀνεκτίμητοι ὑπὸ ἐσφιν ἱαματικῆν, εὐρισκόμενοι ὅμως εἰσὶ εἰς τὴν προαζμαίαν ἀκίνητην κατάστασιν, ἥτις οὐδέμιναν ἴσως εἶναι ἐκπερσῶμενος κρησῆς;
 Τὸ Karlbad εἶναι πόλις ἀυστριακῆ, περιέχουσα 12 χιλ. κατοίκων καὶ περὶ τὸ 900 ὄρηματα καὶ ἐκνεῶν· καίτοι δὲ εἰς τὴν ορεινοδοτικὴν γωνίαν τῆς Βοημίας, παρὰ τὰ σύνορα τῆς Σαξωνίας. Ἐχει ἀρκετὴν ἰομαχανίαν, ἀλλ' ἡ πρόθεσις τοῦ τόπου καὶ ἡ μεγαλειότερη πρόσοδος τῶν κατοίκων ὀφείλεται εἰς τὰ μεταλλικὰ ὕδατα. Παρὶ τὰς 30 χιλιάδας ἔνεον ἐπισκέπτονται κατ' ἔτος τὸ Karlbad, ὧν τὰ 9/10 πρὸς θεράπειαν.
 Κατὰ τὰ χρονία τῆς πόλεως ἡ ἐπισκεψίς τῶν ἀσθενούντων εἰς αὐτὴν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Ἡ πόλις ἔλαθε τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ Καρλόου τοῦ Δ'. αὐτοκράτορος τῆς ἀδριατικῆς βασιλείας τῆς Βοημίας. Ἰστορεῖται ὅτι ἐν ἔτει 1358 Κάρλοος ὁ Δ' θρῆσφον εἰς τὰ περὶ τὸ Karlbad δάση ἀνεκάλυψε τὴν πηγὴν διὰ τοῦ κυνηγετικῆς αὐτοῦ κύνος, ὅστις ἀκολούθησεν ἔλασσαν ἐντός θερμῶ ὕδατος καὶ διὰ τῶν ὕλακων τοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῆς ἀπολυτοῦς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὀνομάσθη ἡ πηγὴ αὕτη Karl's Bad (τὸ λουτρὸν τοῦ Καρλόου). Τὸ ἱστορικὸν τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως εἶναι ἀρκούτως ἐμφανές, πιθανὸν δὲ καὶ νὰ ἦναι ἀληθές· ὄχι ἦττον ὅμως αἱ πηγαὶ αὐταὶ ἦσαν γνωσταὶ πολὺ πρὸ τοῦ 1358, διότι ἀναφέρονται ἐν τινι γεωγραφικῇ χάρτῃ τῆς Βοημίας τοῦ 16ο. αἰῶνος ὑπὸ τὸ ὄνομα Warm (θερμαί) ὁ δὲ ἐπὶ τῆς πόλεως βῆσι μικρὸς ποταμὸς φέρει ἀρχαίαν ὀνομασίαν Terle (ἦτοι ῥοαὴ χλιμαρῆς). Εἰς τὸν Κάρλοον ὅμως ὀφείλεται ἡ ἐπισημότης τῆς πόλεως, διότι οὐ μόνον ἀνήγγησεν ἐνταῦθα ἴδιον μέγαρον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔτος τακτικῶς ἐπισκέπτετο αὐτὴν, καταστῆρας αὐτὴν τὸ κέντρον ὀστων· εἶπειν τῶν ἐν Εὐρώπῃ ὀδοθεραπευτηρίων.
 Ἡ πόλις καίτοι ἐν γεωγραφικῇ κοιλίᾳ, αἱ ο

των περίεργων, είναι λίαν περίεργος, διότι ή μία οεία φαίνεται επικριμένη της άλλης. Οι όφραϊότερα ζενώνας εδρίσκονται εις τας τερπνάς των λόφων ύπερβαίαι, ένθα ένεκα της ύψηλης ατών θέσεως οι μόνον έχουσι θέαν έκτεταμένην, άλλή και άέρια τερπνάτων και ύγιέστατον. Είς τοϋτο συντίεται και ή τοπογραφική της πόλεως θέσις, καιμένη 1214 πόδας ύπεράνω της επιφανείας της Άδριατικής θαλάσσης. Τοϋτο ένεκα αι έσπέραι διατηρόνται καθ' όλον το θέρος ερροσώταται, σπανίως δέ και την ήμέραν ό κάσων είναι άφώρητος και ήσυχός, ως έν Άθήναις ή έν Κωνσταντινουπόλει. Ο μέσος θρος της θερμότητος έν Karlsbad είναι 66 1/2 Fahrenheit, το φθινόπωρον δέ οδχτ έλάσσων των 47 βαθμών.

Αι σήμερα εν γρήσει θαυματουργοί πηγαι έν τή ζεαίτη τούτω λειμών είναι 18, έχουσι δέ διαφόρους βαθμούς θερμοκρασίας. Κείνται βλαι σχεδόν εν εϋθεία γραμμή εις διάστημα 2/3 του μίλιου άπ' άλλήλων, άρχόμεναι προς βορράν και καταλήγουσαι προς νότον, ως να διαπύχων ένταύθα ήμίλια του καλύμματος, άφ' ου είναι ή πηλις. Ο Dr. RICHLEB αναφέρει δι διατρώσαντες τον φλοιόν της γης, όπου αναβρόσων αι πηγαί, έφύσαν εις άπέραντον άποχθόνιον δεξαμενήν, ης θρωσ το θάθος έν ήτο δυνατόν να έξαραιωθεί. Έκ της μεγάλης ταύτης φυσικής δεξαμενης τα μεταλλικά ύδατα έξέρχονται εις την επιφάνειαν πολλάκις μετ' ακούσικου όρυμης. Η κοριωτέρα πηγή όλων είναι ή λεγομένη Sprudel, ητις είναι και ή πασών θερμοτέρα. Η πηγή αυτή, άφ' ου έπι αιώνας έλοος δέν έπαυσεν αναβρόσασα τακτικώς, φαίνεται δι ταυταίως έσθρόνθη την προαιώνιον ταύτην οδόν και έσχημάτισε νέαν προς μεγίστην δυσθύμιαν και άπελπίσιαν των κατοίκων, καθότι αναφάνη εις τον πυθμένα του βύκακος, έν πληρούσα δι άτμών έθέρμανεν. Άν και το φαινόμενον τούτο, να έλάπη τις δηλ. ποταμών ζέοντα, ήται εις άκρον περιεργον, οδχ ήττον θρωσ άπήρσεν εις τους κατοίκους και τους ένδιαφορομένους ως λίαν έπιζήμιον, καθόσον μάλιστα και ή πηγή του Sprudel έπαυσεν αϊφνης αναβρόσασα, και έπέκειτο ή καταστροφή του Karlsbad. Άλλ' οι Τίτανες μηχανικοί των ημερών μας ανέλαβον την εϋθύνην να έπαναφέρουσι την φογάδα πηγήν εις την φυσικήν αυτης θέσιν, ως ει έπρόκειτο περί άπλου σολήθως ύδραγωγείου. Το γράντιον έργον διήρκεσε μήνας έλοκλήρους, έπι τέλους θρωσ εθριάμβουσαν ή έκποστήμη άπάντη της φυσικής άνωμαλίας. Επιστρώσαντες τον πυθμένα του ποταμού διά μεγάλων λιθίνων πλάκων και τας όχθας διά ισχυρών περιτειχοματων και φράξαντες πασαν όπήν ήνάγκασαν την φογάδα να επανέλθη εις την προτέραν αυτης θέσιν, ένθα βέαι πάλιν σήμεροδ, ως έρρεε πρό τοσοϋτων αιώνων. Πολύ περίεργον είναι να έλέπη τις την πηγήν ταύτην ζεουσαν και άσθμαίνουσαν ως να ήτο έμφυχόν τι ύν. Τοϋτο ένθυμίζει ήμίν τον Hobbes, οστις παρωμοίασε την γην προς έμφυχον σάιμα μετά φλεθών και άρτηριών και συστηματικής κυκλοφορίας. Το Ιαματικόν ύδωρ του Sprudel έξέρχεται άκρηγμένον εις νέφη άτμου, ποτε μόν ύφούμενον άσυνήθως, άλλοτε δέ μένον στάσιμον άναλόγως της έσωτερικής των άερίων πίεσεως. Περιέργα φαινόμενα οδδων αναβρόντων εις μέγιστον ύψος ύπάρχουσαν έν Ιολανδίη· το Sprudel θρωσ σπανίως ύψεται άνω των 6 ποδών· τα ύδατα δέ καταπίπτουσι έντός κομφοτάτης τεχνητής λεκάνης, έξ ης έξέροντα σχηματίζουσι ζουγον βύακιον. Κορασίθες τινές, άπό 12 μέχρι 14 ετών την ήλικίαν θυβίλουσι τας φιάλας έντός της λεκάνης ταύτης και προσφέ-

ρουσι τα Ιαματικά ύδατα της νέας Σιλόμ εις τους προσερχόμενους άσθενείς. Έξ όλων των μερών του κόσμου συνωθούνται περί την νέαν ταύτην Κασταίλιαν πάσης τάξεως, πάσης φυλής, παντός γένους και πάσης ήλικίας άνθρωποι. —

Πόθεν προέρχονται αι πηγαί αυται; Ποία είναι ή φαινόμενη μυστηριώδης άρχή των; Έν τίνι ύπογείω χημείω λαμβάνουσι τα Ιαματικά αυτων συστατικά; Ταυτα θέλομεν εξετάσει ένταύθα συντόμως όσον οίόν τε και σαφώς.

Η θεωρία των γεωλόγων περί της άρχης των οδδων του Karlsbad ως και των λοιπών μεταλλικών πηγών είναι άπλουστάτη. Τα έπι της επιφανείας της γης ύδατα, τα προσερχόμενα εκ της βορρής και εκ της διαλύσεως των χιόνων, εισχωρούσι διά των ρηγμάων του γρανιτικού στρώματος εις μέγα θάθος έντός της γης, αναλύοντα έν τή πορεία αυτών τας μεταλλικάς ουσίας τας ύπερρροσας έν τοις διαφόροις στρώμασι. Όσον δέ τα ύδατα ταυτα προσχωρούσι έντός των σπλάγγων της γης, κατά τοσοϋτον θερμαίνονται, διότι ως είναι γνωστόν, ή θερμοκρασία της γηίνου ήμάν οσειρας, δομ προχωρεί τας προς το κέντρον, κατά τοσοϋτον αυταίνι· δέν είναι δέ ίσως μέθος δι το κέντρον της γης δέν είναι άλλο ή όγκος προς κεκαλυμμένους δι άσθενούς περικαλύμματος έπερ άποτελεί την έπιφάνειαν της γης. Άφ' ου τα παρθένα ταυτα ύδατα, τα διαπεράντα τα διάφορα της γης στρώματα, προσλόθουσι τα μεταλλικά αυτων συστατικά, δηλ. το "άνθρακικόν νάτριον", την άσβεστον, το μαγνησίον και άλλα, αναπτύσσουσι διά της έν τή μυχώ της γης μεγίστης θερμοκρασίας έάρια άνθρακικού όξέος, τα όποια κατά φυσικόν λόγον έξέρχονται ή διά των ίδιων ρωγμών, δι' ών εισέρχονται τα ύδατα, ή σχηματίζουσι ίδιαις οδούς, συνεισέρουσι δέ διά της όρυγης και έσωτερικής πίεσεως και τα έν τας φυσικαίς δεξαμεναίς εδριακόμενα ύδατα, δι' ών σχηματίζονται αι θερμοαι πηγαί. Όσον δέ θαυότερον είναι ή φυσική αυτων δεξαμενή, κατά τοσοϋτον τα μεταλλικά ύδατα είναι και πλέον μεταλλούχα, έξερχόμενα δέ εις την επιφάνειαν της γης διά λαβυρινθιοειδών όγχεων άπόλλουσι την άρχικήν αυτων θερμότητα. Μόνον δέ τα άπ' εϋθείας εκ της ύπογείου δεξαμενης έξαηγάζοντα ύδατα εισι τα θερμοτέρα. Ταυτα δέ είναι και τα της πηγής Sprudel, έπερ κατά τους γεωλόγους διατηρούσι την αυτην θερμότητα ην έχουσι και έν αυτη των τή ύπογείω δεξαμενή.

Τα μεταλλικά συστατικά όλων των έν Karlsbad πηγών εισι τα αυτα, με την μόνην διαφοράν δι αι ψυχρότεραι πηγαί περιέχουσι μεγαλύτεραν ποσότητα άνθρακικού όξέος. Την γεσιν αυτων παρωμοίασαν τινες προς ζωμόν όρνιθος, λίγων πλέον του εέοντος αλατιομένου· ουσυχώς θρωσ ό μεταλλικός οϋτος ζωμός, με την οϋτω την Ιαματικήν ιδιότητα, είναι ήμισυ άσπρατικός. Τα ύδατα των θερμοτέρων πηγών έχουσι γεσιν άλωράν, έν ή τα ψυχρότερα αναβρόζουσι έντός των φιαλών και τοϋτο διότι, ως είπομεν άνωτέρω, περιέχουσι περισσότεραν ποσότητα άνθρακικού όξέος.

Έξ όλων των έν Karlsbad πηγών βέουσι καθ' έκάστην άνω των 100 χιλιάδων κυβικών ποδών ύδατος, έξ ών τα 2/3 προέρχονται εκ της πηγής Sprudel, άλλά και εκ ταύτης το 1/3 μόνον αναβρόει τεχνητώς έντός της δεξαμενης, το δέ υπόλοιπον διοχετεύεται διά σωλήνων εις τα διάφορα καταστήματα των λουτρών και ίδιως εις το Kurhaus ή χρησιμοποιείται προς παραγωγήν του γνωστού άλατος του Karlsbad. Παραβέτομεν ώδε την άνάλυσιν των οδδων τριών πηγών, ην έκαμεν ό έν Βιέννη καθηγητής Lud-

wig, και έξ ης καταφαιίνεται ή ταυτότης των μεταλλικών τούτων συνθέσεων.

Αναλυτικός πίναξ τριών πηγών του Karlsbad.

10,000 γραμμάρια ύδατος έξ έκάστης των πηγών περιέχουσιν	Πηγή Sprudel θερμοκρασ. 162°	Πηγή Mühlborn θερμοκρασ. 158°	Πηγή Bobolzebr. θερμοκρασ. 120°
Θεικόν όξός . . . Γραμμ.	24.05	23.01	23.16
Άνθρακικόν όξός . . .	12.08	12.70	12.28
Χλωροϋδρικόν ύδριον . . .	10.42	10.23	10.05
Άνθρακική άσβεστος . . .	3.21	3.27	3.34
Άνθρακική Μαγνησία . . .	1.67	1.61	1.61
Θειική Πότασσα . . .	0.88	1.19	1.99

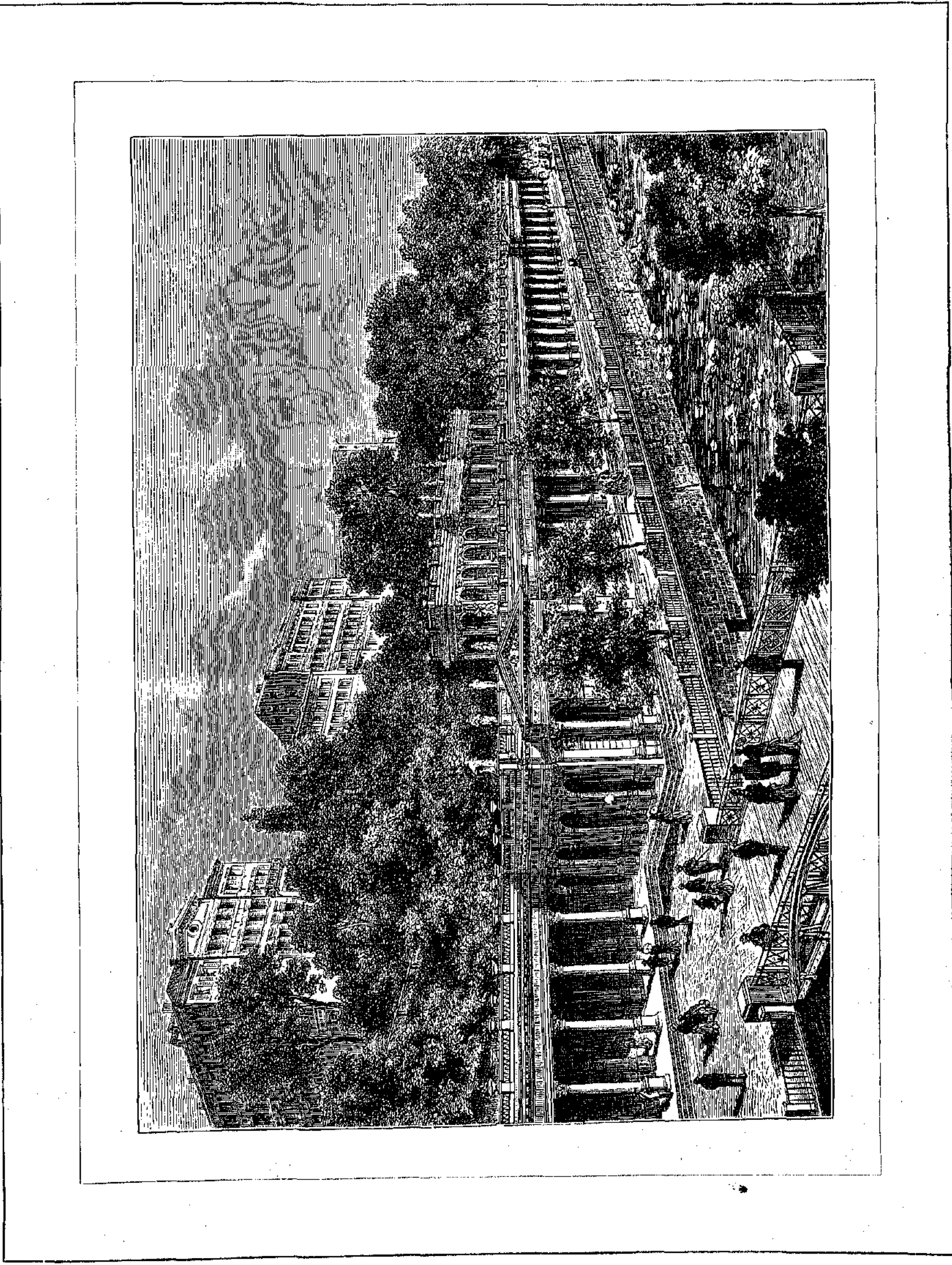
Το σύνολον των μεταλλ. στερεών ουσιών . . .	55.17	54.73	53.30
Άνθρακ. όξέος μη έξατμωμένου	7.78	7.88	7.49
Έλευθέρου άνθρακ. όξέος . . .	1.90	5.17	5.82

Ός είπομεν και ως εκ του άνω πίνακος καταφαιίνεται τα μεταλλικά συστατικά πασών σχεδόν των πηγών του Karlsbad εισι τα αυτα· ή μόνη διαφορά είναι εις την θερμοκρασίαν, ένεκα της οποίας ή πηγή του Sprudel, έχουσα θερμοότητα 162°, δέν αναπτύσσει ή έν μόνον γραμμάριον και 90% έλευθέρου άνθρακικού όξέος, παρ' ό δέ ταις άλλαις, οτινες έχουσι θερμοκρασίαν ολιγωτέραν, ή εξάτμισις του άνθρακικού όξέος γίνεται εις μεγαλειότεραν ποσότητα. Τοϋτο δέ είναι λίαν σπουδαίον διά τους υποδαλλομένους εις την ύδροθεραπειαν και ίδιως διά τους πάσχοντας εκ κακής του στομάχου λειτουργίας· δι' ο και ή Ιατρική οσμβουλή προς χρήσιν των οδδων είναι άπαραίτητος.

Η κατάταξις των διαφόρων έν Εύρώπη μεταλλικών πηγών είναι δύσκολος, και ένεκα της γεωλογικής καταστάσεως των διαφόρων χωρών, ίδιως δέ ένεκα των χημικών ιδιοτήτων των πηγών. Οι καταγινόμενοι θρωσ εις την μελέτην των Ιαματικών οδδων διήρσαν αυτα εις τέσσασα τάξεις· α'. εις τα έξεα ύδατα· β'. εις τα σιδηρούχα· γ'. εις τα αλατωδη και δ'. εις τα θειώδη, υποδιαίρεσαντες πάλιν ταυτα αναλόγως της ποσότητος των μεταλλικών ουσιών. Χημικώς ή κατάταξις αυτη δέν είναι θεσπίως άκριβής, διότι πολλά των οδδων περιέχουσι δύο ή και πλείονα μέταλλα, άλλ' ή ταξινόμησις έγένετο προς μεζονα εύκολίαν και διάκρισιν. Η έν Karlsbad πηγή Sprudel οπάγεται εις την γ'. τάξιν των οδδων· έπαιδή δέ το κύριον συστατικόν των οδδων τούτων είναι το θεικόν όξύ, ή πηγή αυτη συγκταριθμείται μεταξυ των γνωστών υπό το όνομα glauhis (αλατωδη ύδατα), έξ ών μόνον δύο ύπάρχουσι άκόμη έν Εύρώπη, ή της Stubnya και Bertrich.

Έρμολόγης.

(Έπειτα συνέχεια.)

ΘΕΑ ΕΝ ΚΑΡΛΣΒΑΔ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύνγραμμα περιοδικόν μετά εικόνων εκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ
τῇ 1113 καὶ 1527 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτηρῆ προπληρωτῆ φράγμα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἑκάστου στίχον φοίνις 50.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἑσπέρου ἄρχεται τῇ 113 Μαΐου.

ΚΗΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· κ. Κλεάνθης Γ. Ζήνωνος. **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**· κ. Ἀλέξ. Ν. Μελιτόπουλος.
ΚΕΡΚΙΡΑ· κ. Νικ. Σ. Μάκρας. **ΖΑΪΤΝΘΟΣ**· κ. Ν. Παπαδόπουλος. **ΒΕΛΟΣ**
 κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἱατρός. **ΚΥΡΑΛΛΗΝΙΑ**· κ. Πέτρος Μ. Γεντιλίτης. **ΠΑ-**
ΤΡΑΙ· κ. Παναγιώτης Χριστός. **ΣΥΡΟΣ**· κ. Ν. Σακελλίου.
ΑΔΕΦΑΝΑΡΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ **ΑΙΓΥΠΤΟΣ**· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπω-
 λείων "Ο Φοῖνις" ἐν Ἀλεξάνδρῃ.
ΚΕΝΤΑΥΡΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδῆς, βιβλιοπώλης. **ΦΙΑΣ-**
ΠΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Γεώργιος Τσούτσος, ἱατρός. **ΣΜΙΡΝΗ**· κκ. Δεσπότης καὶ
 Στ. καὶ κ. Φρ. Σαρκας. **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**· κ. Σ. Γεωργίου, βιβλιοπώλης. **ΔΑΡΙΑ-**
ΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κωνστ. Κουρτζής. **ΣΕΡΡΑΙ**· κ. Κ. Χυδρόρος. **ΚΑΒΑΛΑ**· κκ.
 Α. Γ. Κούζος καὶ Στ. **ΜΥΤΙΛΗΝΗ**· κ. Σπυριδίου Γκαρτζιώτης. **ΙΒΡΟΣΟΥΤΜΑ-**
ΛΙΣ· Ἀναστάσιος Ἀλεξάνδρου. **ΣΑΜΟΣ**· κ. Σταματῆς, ἑφορός τῆς Σωματικῆς
 Βουλῆς. **ΒΕΡΓΙΝΟΣ**· κ. Χρ. Χριστοφόρου. **ΑΔΙΣΣΟΣ**· κ. Κ. Λαοράς, ἱατρός.
ΠΡΑΚΑΒΙΘΙΟΝ ΠΕΡΙΘΕΣ· κ. Ἰωάν. Σκουρδάνης. **ΡΩΔΟΣ**· κ. Μ. Μαλλιάρης.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ· κ. Γ. Β. Αἰπάρας. **ΤΕΝΕΑΣ**· κ. Κ. Κωνσταντινίδης. **ΔΕΤΡΗΣΙΑ**
 καὶ **ΔΕΜΗΣΣΟΣ** Κύπρου· κ. Π. Α. Παπαδάκης. **ΔΑΡΝΑΞ**· κ. Ἰωάννης Περίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόβουλος Α. Βουκόφ. **ΙΒΡΑΙΑΑ**· κ. Ἰωάννης
 Α. Βουκόφ. **ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ**· κ. Τηλέμ. Παπαδόπουλος. **ΚΟΥΒΙΑ**,
ΠΗΚΕΤΟΝ, **ΚΑΡΑΚΑΛ** καὶ **ΚΡΑΙΟΥΔΑΝ**· κ. Νικόλαος Καρβόλας. **ΚΑΛΑΦΑ-**
ΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κοκκίλης. **ΠΟΥΡΤΕΒΟΥΝ**· κ. Εἰθύμ. Πεταλάς. **ΓΑΛΑΖΙΟΝ**
 κ. Ἰωάννης Α. Βουκόφ.
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Μάνος, ἱατρός. **ΜΟΣΧΑ**· κ. Γρηγ. Γ. Ροσσόλο-
 υς. **ΟΔΗΣΣΟΣ**· κ. Γ. Κομπούδης. **ΠΑΓΓΑΝΙΟΝ**· κ. Δημ. Α. Ἀλεξόπου-
 λος. **ΡΟΥΣΣΙΟΝ**· κ. Στέφ. Λοβέρδος. **ΡΕΒΕΚ**· κ. Π. Α. Ξενοφάνης. **ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ-**
ΚΑ· κ. Θεόδωρος Λυμπερόπουλος. **ΒΕΡΒΑΛΑΝΣΚΑ**· κ. Νικ. Γ. Τριτσέλης. **ΙΣΜΑ-**
ΠΑΙΟΝ· κκ. Ἀβελόφ Κωνσταντινίδης. **ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ**· κ. Α. Καρβόλας. **ΠΟΥΤΙΟΝ**
 κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιότης. **ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒ**· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.
ΠΑΡΙΣΙΟΝ· κ. Θεοδοσιολῆς Πετρακόπουλος.
ΜΑΣΣΑΔΙΑ· κ. Π. Ξενοφάνης.
ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Σ. Παπακωνσταντίνου. **ΔΙΒΕΡΠΟΤΑ**· κ. Γ. Θ. Σκαρῆς.
ΡΟΥΣΣΟΥΤΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταύρος Χριστοδουλίδης.
ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περίδης. **ΚΑΛΚΟΤΡΥΤΑ**· κ. Ἰωάν. Κ. Σκαρῆς.
ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπάτσος, γενικός πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσὶ δὲν ἐνουστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστάται,
 οἱ θεωλούμενοι θάνατοι νά γίνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς
 ἑτησιασῆς συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν
 (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκία ταχυδρομικῆς
 γραφείας, τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἑσπέρου συνεννοηθείσης περὶ τούτου
 μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Ἐὐ φὺλ-
 λον ἀποστέλλεται ἐλευθέρον ταχυδρομικῶν ταλῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἐξαντληθείσης πρὸ πολλοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀντιτύπου τῆς πρώτης
 ἐκδόσεως τῶν ἡμετέρων ποιημάτων, ἀναλαμβάνομεν μετὰ θάρρους δευτέραν,
 πεποιθότες ὅτι καὶ ταύτην θέλει ἀποδεχθῆ τὸ φιλόμουσον Ἑλληνικὸν κοινόν
 μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαθῆς προθυμίας.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτη ἐκδόσει προστεθήσαν πολλά σμυμιώσεις, ὡς
 ἐκρίνανε ἀπαραίτητους διὰ τινὰ τῶν ἑθνικῶν ἡμῶν ποιημάτων, ἅτινα
 γραφέντα κατὰ διαφόρους θυαλλώδεις τῆς πατρίδος περιστάσεις ἔχρηζον
 τοιοῦτων ἤδη, ὅτε ἐξέλιπον ἐκ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς τὰ πλείονα τῶν
 κυριωτέρων προσώπων καὶ μεταβλήθησαν οὐσιαστικῶς τὰ πράγματα.

Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ συμπεριλαμβάνονται καὶ πολλὰ νεώτερα ἡμῶν
 ποιήματα ἀνέκδοτα ἢ δημοσιευθέντα διὰ τῶν κυριωτέρων περιοδικῶν καὶ
 ἰδίως διὰ τοῦ Ἑσπέρου, ὅστις τοσοῦτον φιλοκάλες ἐκδίδοται ἐν Λειψίᾳ.

Ἐμφρασθέντων περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν ἐν τε ποιητικαῖς ἐκδόσεσι καὶ
 ἀφημερίαις τῶν λογιωτέρων καὶ ἀρμολογικῶν πρὸς κρίσιν τοιοῦτων ἔργων
 ἀνδρῶν κρίνομεν περικτὸν καὶ αὐτῶν τοὺς ἐξαιρετικῶς ἐπαίνους ἢ ἀναδο-
 μοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς κατόπιν τοιοῦτων κρίσεων νά προσθέσωμεν τι.
 Ἄλλως εὐλογιωτέρον πάντων συνηγορεῖ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἢ ἀνάμπατος
 οὕτως εἰπεῖν γενομένη καὶ ἐν θραχυτάτῳ διαστήματι χρόνου ἐξαντληθεῖσα
 πρώτη ἐκδοσις, ἐξ ἧς μόλις καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐν μόνον ἀντί-
 τυποι διετηρήσαμεν.

Ἀποτελέσουσι ἤδη μετὰ τῶν σμυμιώσεων δύο ὀγκώδεις τόμους ἐκ
 500 σελίδων ἕκαστος, ἧ δὲ τιμὴ αὐτῶν ἀρίστη εἰς 10 μόνον φράγμα, ἥτοι
 5 φράγμα δι' ἕκαστον τόμον.

Ἐκτυπωθήσονται δ' ἐνταῦθα, ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ τοῦ ὁμογενοῦς
 Κυρ. Περ. Μ. Πεστεμαλιτζόγλου, τοῦ ὁποῦ το τυπογραφεῖον, κατὰ καθῆκον
 ὁμολογούμεν, τιμῆ ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ ἐν γένει, τὴν Ἑλληνικὴν
 φιλοκαλίαν.

Προτιθέμενοι νά δημοσιεύσωμεν τὰ ὄνόματα τῶν φιλομουσῶν συνδρο-
 μητῶν, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς νά ἀπογράψωσιν εὐαναγνώστως.

Ἐν Βρυξέλλαις 1884.

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Χαίρομεν ἐκὸς χαρίαις ὅτι δημοσιεύονται ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει τὰ ποιήματα τοῦ
 λογιῶν ἡμῶν φίλου, κ. Π. Ματαράγκας, Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Βρυξέλλαις· περικτῆ
 δὲ κρίνομεν πάσαν ἰσχυτέραν σέβασιν αὐτῶν, καὶ διότι ὁ κ. Ματαράγκας εἶναι ἀρ-
 μολογικῶς γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐκ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του καὶ διότι τὰ
 ἔργα του ἐπιλοδοῦν ἀφ' ἐκείνων, γεγραμμένα ὄντα μετὰ πολλοῦ τοῦ ἀσθήματος καὶ
 μεγάλης ποιητικῆς φαντασίας. Σ. τ. Δ.

Συντάκτης· Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλείον· Β. ΣΙΓΕΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόντῃ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΑ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ.

Θεολογία τοῦ Σωκράτους. Τὸ περὶ προ-
νοίας δόγμα.

Πραγματεία γαλλοῦ συγγραφεῖος

ὅτι

Τουσταῦδου Δ' Ἐγχαῦλ.

Ἐξελληνισθεῖσα δὲ μετὰ προσθήκης
ἐν παραρτήματι τῶν Ἀπομνημονευ-
μάτων τοῦ Σενοφάντους

ὅτι

IRANNOT N. ΒΑΛΕΤΤΑ.

Τιμὴ Μάρκ. 6.

EN ΛΕΙΨΙΑΙ 1884.

W. DRUGULIN.

ΚΛΕΩΝ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΘΕΟΔΩΡΑ

ΠΟΙΗΜΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΕΙΣ
ΜΕΡΗ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΣΗΜΙΩΣΕΩΝ.

EN ΛΕΙΨΙΑΙ

EK THE ANATOLIKHΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ.

ANNUAIRE-BLENGINI 1884—85.

GUIDE

STATISTIQUE, HISTORIQUE, DIPLOMATIQUE, INDUSTRIEL
ET COMMERCIAL

DE LA GRÈCE.

PRIX 6 FRANCS.

TURIN

S'ADRESSE A LA LIBRAIRIE CHARLES WILBERG
ATHÈNES (GRÈCE).